

Зборник радова чланова
Савеза књижевника у отаџбини и расејању
Нови Сад
САЗВЕЖТБА 14

Издавач

Савез књижевника у отаџбини и расејању,
Нови Сад

За издавача

Снежана Алексић Станојловић, Нови Сад

Главни и одговорни уредник

Иван Бранковић, Београд

Технички уредник

Милош Б. Иветић, Футог

Дизајн корица

Марија Лесен, Београд

Тираж - 200 примерака

Штампа: «ГОРАПРЕС» -Земун,

ISBN: 978-86-7970-128-2

Савез књижевника
у отаџбини и расејању,
Нови Сад

САЗВЕЖЋА 14

Зборник радова

Нови Сад, 2016

ПРЕДГОВОР

Песници СКОР - Савеза књижевника у отаџбини и расејању су од оних који се редовно и годинама срећу на домаћој и међународној књижевној сцени, по бројним и разним зборницима и алманасима. Увек спремни и расположени, да кажу и напишу оно што тренутно осећају и виде. Огист Барбје је давно рекао: *У врту уметности треба божански певати или ћутати*. Међутим, његове речи се не могу у потпуности прихватити, али ни одбацити! Тачно је да треба писати само оно што је вредно писања! Али са друге стране поставља се питање, ако би сви ћутали, ко би певао? У воћњаку је лако наћи највећу и најлепшу јабуку, тако је и са песмом. Међу бројним песмама, оне најлепше лако се истакну и брзо прочују, јер ту је слушалац, као највећи и најстрожији критичар да оцени вредност.

Плиније Млађи је у једном писму Тацита извештавао о новостима у Риму: *Magnum proventum poetarum annus attulit...* (*Година нам је донела велику жетву песника*)... Међутим, када је у питању СКОР, данас ове речи не би имале тежину. Наиме, у овогодишњем Зборнику радова чланова Савеза „Сазвежђа 14“ нешто је мање заступљених аутора, но то никако не умањује његов значај. Напротив, добио је сасвим нову димензију. Да ли је то због мањег броја аутора или због теме зборника: „*Песник, песма, писање*“, треба оставити читаоцима и критичарима да дају свој суд. Управо задата тема у први план истиче писца, а не само дело. Тема даје слику писца који је написао дело, засигурно оставивши у њему печат своје личности. Тако овај зборник постаје документ за познавање писаца, и критичке расправе не би требале бити анализе појединих дела, колико портрета појединих, заступљених аутора у зборнику. То је зато што се писци у књижевности, као и у свакодневном животу, показују ко су и какви су. Њихове нам особине постају јасније када их видимо и препознамо у њиховим делима, а тема зборника управо то омогућава. Заступљени аутори су кроз своја дела поделили са читаоцима њихове тајне, бриге, осећања, животне путеве и странпутице.

С друге стране, одређени број заступљених стваралаца није пристао да „уђе у колотраг“ задате теме, већ је изразио жељу да се представи нечим што по њима завређује пажњу. Ова жеља је углавном испоштована, па је и то оно што даје лепоту и чар овоме зборнику! Како би било поткресати крила ластавици? Како је прошао Војвода

Момчило због слепљених крила верног Јабучила? Уредник зборника је засигурно добро урадио што себи није дао за право да оштро цензурише ове радове и тиме „поткреше крила“ књижевницима СКОР, већ их је пустио да се вину у васељене књижевне висине, а читаоцима омогућио да чују речи - данас бунтовника, а сутра, можда књижевне авангарде.

Кроз *Снове* или *Пијанство* у својој песничком *Мултиминицираном прибежишту*, попут *Просијака*, *Са песмом* увек на уснама, песничком реалношћу закључује - *Ко се роди тај умрети мора, нема трајне везе!* Њему не треба *Молитва*, да би предвидео *Судбину*, јер увек зна када је *Време за песму* и увек му се јави бар једна песма, која попут *Прамена тајанствене магле* или попут *Буђења Помпеје*, гледа смрти у очи, јер за њега је она само *Дежа-ву* (франс. Deja-vu) *ефекат једне сасвим обичне смрти*.

Он гледа само *Рађање песме*, која је *Стихом стварана*, и која попут *Шумских анђела* најављује *Одлазак песника*. *А коме је тада до песме?* Не, не жали се он! Зна он добро да је смрт једина апсолутна ствар на свету, попут и саме *Песме мртвом песнику*. Зато он пише *Опроштајну песму*, *Венац од јаве и снова* и из *Куће боема* преко *Белог голуба – Душе поете*, пушта је у јавност и шаље читаоцима да чују како је *Када старост дође* и *Како он пише песме*. Његово је *Срце од плавог сафира* које *Дотиче у себи сву непребол*, *Жал* и *Хтења*, јер песма је *Испевана за двоје*. Он пише *Поезију осеке и плиме* и *Кроз песму* се пита *Докле овај живот води, докле?*

Нови Сад
На Велику Госпојину, 2016.

Заменик председника СКОР
Милош Б. Иветић

БОРКА ДРАГОЉЕВИЋ, Нови Сад

Рођена је 1949.године у Доњем Раткову, БиХ. Члан је Удружења за одбрану ћирилице и ћириличног писма, огранак у Новом Саду и СКОР где је и члан Комисије за пријем у чланство.

Објављена књижевна дела: збирке поезије *Писмо за Крајину* (2009) и *На пређеном путу изгинусмо* (2010). Учествовала је са својим песмама у 21 зборнику, а неке од тих песама су и похваљене.

Живи у Новом Саду.

СНОВИ

О, хвала ти мили Боже, због прелепих мојих снова,
сањам како лако летим преко поља и брегова,

хаљиница на туфнице, прекрива ми моје груди,
по ливади росној шетам, само ми се цвеће нуди.

Сазрело у башти воће, свуд се чује цвркулт птица,
поред баште река тече на њој много воденица.

Ја сазрело воће берем, вољеном га бићу нудим,
он ме хтеде пољубити, ја се тргнем и пробудим.

Какав би ми живот био да прелепих немам снова,
ноћу летим као птица, дању патим због болова.

БРАТИСЛАВ Браца ПЕТРОВИЋ, Бела Паланка

Рођен је 1961.године у селу Шљивовик, СО Бела Паланка. Дугогодишњи радник МУП Србије. Прозни писац.

До сада објавио романе: *Изјава* (2007), *Крвава нишавска зима* (2008), сатирични роман на дијалекту *С'н ил' јава* (2012), хумористични роман на дијалекту *Госпавина слава* (2012), роман *Цариградски друм* (2013), *Романа* (2013), *Проклетство неправде* (2015), *Госпавино закопано благо* (2014), као и монографије: *Манастир свете богородице у Сићеву* (2010) и *Манастир успеније пресвете богородице у Вети* (2012). Радови су му превођени на бугарски, а објавио је и истраживачки рад *Хајдучија на тлу Беле Паланке*.

Сарадник је неколико домаћих и међународних часописа. Члан је УКС и СКОР-а, а оснивач је међународне књижевне манифестације „Балканско ћирилично перо“.

Живи и ствара у Белој Паланци.

ПИЈАНСТВО

Размишљам и у глави пребирам
да ли се у нешто разбирам...
Таман помислим да сам нешто урадио,
да сам нешто добро учинио,
да сам чак нешто и измислио,
кад видим да нисам једини!

Запалим цигарету, прекрстим ноге,
дувам дим, уздишем
и зарекнем се да више не пишем,
а онда ми је од свих слова и речи
алкохол, верујте, најпречи!
Пинем га да ме одобровољи,
са њиме се лепо збори,
знам да не ваља,
ама... чини ми свет лепшим.

Душу ми резгали, мишиће опусти,
жене ми учини лепшим,
свет идеалним, душмане добрим,
непријатеље пријатељима,
сиромаштво ми претвара у богатство...

Тера ме на игру и песму
замени ми некада Ружицу за Весну!

Са њиме лакше тонем у сан,
не бринем какав ће ми сутра бити дан,
да ли ће бити рата, да ли ће да пада влада,
кол`ка ми је рата кредита,
ма ко ме тада уз алкохол пита.

Да ли ми неко чита књиге,
шта о њима мисли,
ако зна неко боље, нека сам песму смисли!
Толико ми је све равно...
Само тако живим славно!

Али сутра дође дан,
као наспаван сам, али ми треба сан,
онда почиње филм, слике иду уназад,
глава је тешка, у стомаку жар,
прва цигарета... што је то грозна ствар!

Ни то није велико зло,
враћање у реалност овог света,
плаши ме и много ми смета.
Огледало, издајник мога лика,
која је то грозна слика...

Седим, ни са ким ми се не говори,
кунем Бога што ме оваквог створи.
Псујем себе, ко много пута до сада,
зашто дозвољавам себи
да пијанство од мене прави оваквог гада!

БУДИМИР ФРКА, Нови Сад

Рођен је 1948.године у Љубљани, Словенија.

Објављена књижевна дела: збирке песама *Грана ватре* (1975), *Оглас препарираних птица* (2011), *Контактно уземљење* (2013), *Структура гравитације* (2013), *Мрестилиште из паперја* (2015) и *Модификација* (2016), песме за децу *У загрљају дечијег срца* (2011), *У загрљају дечијег срца 2* (2012), *У загрљају дечијег срца 3* (2012), *Кликериште под дудом* (2012) и *Принцеца од снега* (2015).

Члан је Друштва књижевника Војводине и СКОР-а, где је и члан Уређивачко-издавачког одбора.

Живи и ствара у Новом Саду.

МУЛТИМИНИЗИРАНА ПРИБЕЖИШТА

Спопадоше ме својим спиритистичким аномалијама
нутриционистички неизмеморисани биљосморници,
зумирајући ме рефлексивно камероидним одбљесцима,
у тек разоткривеним мултиминизираним прибежиштима.
Понудивши ми разгибавајуће рекреативно подручје,
издемонстрираше аронијом овисне стреснике,
као потчињене ходаче и играче
по електронској избалансираној жици.

Уз додатно разједињену фискалну драж,
запљуснуше ме галеријским умотворинама
и предаторским рефлексивним флуидима.
Поставише антенасте полароидне стублине
и карабитне експлозивне експозитуре,
оснежише ме зеничним видицима и спојницама.

ВАЛЕНТИНА ВУЛИЋ, Врбас

Рођена је 1969.године у Врбасу, где и сада живи.

На Филозофском факултету у Новом Саду је дипломирала на смеру југословенска књижевност и српско-хрватски језик, а претходно је завршила Карловачку гимназију, смер књижничар. Ради у Основној школи „Иса Бајић“ у Кули.

Објавила је збирку песама *Верујем у црвене реке* (2008). Песме су јој објављиване у више зборника поезије, као и часописа. Објављени су јој и прозни радови, есеји и кратке приче у зборницима.

СА ПЕСМОМ

Кад схватих , кренух.

Љубав је песма. Умети знати понети речи,
рашити речи. Достојно песму носити хтети.
Из жара је успети вешто изнети.

И ја сам песма.

Кад у тишини, превојем мрака,
уроним сасвим до сржи бића,
да дотакнем нијансе смисла и
поиграм се тајном бесмисла.

Пиле у песми подрхтава,
силна се бритким умом срочи...

Тек ако плени, када застане
човек се у песму преточи.

Светови снова у песму слити.

Песма је увек ко' извор чиста.
Ипак, шарена моја је песма,
препуна светлости. Срцу је блиска.

Само слушати и песму чути.

Моћ знати срести. Препознат' слутњу.
Треба живети песму у свету,
и бити снажан, а рањив бити.

Са собом носим слабости своје.

Све што ме мучи, и што ме боли
ја у њу преспем. Јер... имам песму.

БЕРА АЛЕКСАНДРИЋ, Нови Сад

Рођена је 1931.године у Обреновцу. Живела је тамо где је егзистенција водила, а после 60 година враћа се у Нови Сад, где и данас живи и ствара.

Песме пише преко 40 година, а пише још и прозу, хаику поезију, песме за компоновање и рецензије.

До сада је објавила 31 самосталну књигу, у земљи и иностранству. Превођена је на енглески, немачки, јапански, словеначки и македонски језик и заступљена у бројним зборницима, часописима и антологијама. Добитник је преко 40 разних признања за свој књижевни дугогодишњи рад.

Један је од иницијатора и оснивача СКОР-а, почасни председник истог, и почасни члан бројних књижевних клубова.

ПРОСЈАК

Седео је на тврдом и хладном бетону, испред себе имао је празну картонску кутију. Није био од оних што моле, траже и кукају како им треба новац да купе лек. Знају просјаци да пробуде емоцију код осетљивих људи, посебно оних који су некад били болесни и гладни. Није он био од оних да се на звук металног новца трза и радује што ће тог дана имати нешто за храну. Седео је и дремао на европском сунцу. Сећао се детињства у свом родном граду, како је као дечак, правио брод од папира и трчао за њим, а поточићи кишнице носили су бродички низ стрму улицу. Осећао је потребу да се неком изјада, ко га може разумети и да му каже да га душа боле, да је уништен до корена.

Не чини човека новац, кога је дао неком угроженом, већ његов однос према несрећама. Гледала сам са свог балкона даму, која је ситан новац сручила у испружену руку просјака, са висине, ни мало да се сагне... Новац се расуо по бетону. Богати који поклањају неком нешто то не чине из хуманизма већ да покаже моћ личности. Тај симболичан новац, неће ником помоћи колико пажња и људскост.

Просјак о коме је реч, није био просјак, већ бескућник. Није падао на старе светске штосове и излизане приче, зато се није женио, кућа је била путујућа. Кафана, коцка и море, то је био његов живот. Имао је девојку која се удала, није могла да га чека. Имао је старијег брата, који га је отписао, јер није могао доћи ни родитељима на сахрану, јер је био негде далеко на неком туђем мору. У то време није било авиона и камиона, већином се све обављало бродски. Био је поштован и цењен, као капетан морепловац. Многи су се задужили код њега, опраштао им је дуг. Сад кад му је брод потонуо и једва се спасао, нико га не познаје у родном граду. Људи све брзо

заборављају, посебно оног што је некад био неко, гледа се шта је данас. Схвати је да нико није хтео да зна за његов случај. Разумео је причу да капетани заједно тону на дно мора, не напуштају брод иако се могу спасити.

„Нека мисле да сам и ја то учинио, у својој се земљи земљи знам снаћи.“, мислио је за време бродолома. Али како ће без мора, као песник без песме, као птица без неба живота. Знао је да му нема повратка мору и да није потонуо само брод већ и емоција и жеља за животом. Расло му је изненађење и сазнање као печурке после кише. Било му је задовољство са својим друштвом, кад је имао времена, да уз музику пије ракију. Одједном су сви некуд нестали.

Новог просјака дуго није било на улици, нико се зато није ни бринуо, ни да ли је жив ни како и где живи... Тако је то кад човек нема породицу и кад га рођени брат не разуме, шта треба да очекива од друштва и нове генерације. Није био ни стар ни млад, није знао како ће преживети.

Пронашли су га случајно у старом баченом, зарђалом аутомобилу, негде на периферији града. Задах се осећао од трулежи лишћа и несрећника.

Требао би живот да своју животну нит извуче из блата и да повратнику у ништа, оплемени путеве наде.

ПЕСНИК

Само песник има два живота,
из њега блиста духовна лепота.
Један живот сам је потрошио,
а други је књизи поклонио.

Често ноћу, све док народ спава,
срцем се труди да улепша свет,
жељног смеха, љубави и права...
Он је усамљен, ко без воде цвет.

У сну видим Диса и Дучића,
све песнике старог кова и боја:
Његоша, Јесењина, Андрића...
Они су ми лек и радост моја.

Песник први бол народа чује,
пун је бола, љубави и снова.
Континенте са песмом везује...
Он је снага срушених мостова.

Е, пријатељу, песниче Дисе,
и твоја је зима била љута,
жеља ти се није испунила,
опет народ по туђини лута.

Добар песник никад не умире,
само се душа у небо вине,
изнад свега, Земље и проблема...
Он кроз звезде опет нама сине.

ВЕРА ЦВЕТКОВИЋ, Книћанин

Вера Цветковић је рођена 1949.године у Новом Селу, СО Лесковац. Одрасла је, а и данас живи и ради у Книћанину, лепом и последњем селу крај обале Тисе, пре њеног ушћа у Дунав.

Објавила је 4 збирке песама: *Верина нада у љубав* (2013), *Двориште на селу* (2013), *Створили смо љубав* (2014) и *Живот је прича* (2015).

ЛЕТИ, ЛЕТИ, ЛЕТИ ВИСОКО

Лети, лети, лети високо,
песмо моја, као соко,
не врти се само
у затвореном кругу,
написаћу ја и песму другу.

Развесели младе и старе,
на тугу тачку нека ставе,
да се нађу сродне душе,
нека никога сузе не гуше.

Љубав, ах, љубав,
то је права ствар,
с љубављу живиш живот
боље нег` да си цар.

Живела љубав, живела песма
нек покрећу свет срца радосна.
Да је није, све би било другачије.

ВИОЛЕТА ПЕНИЋ, Мачва

Рођена је 1974.године у Вршцу. Живи у Мачванском селу Дубље.

Објављена дела: збирка поезије *Срце једног песника*.

Поезијом се бави од ране младости. Поред поезије бави се хуманитарним радом и велики борац за људска права.

ВРЕМЕ ПЕСНИКА

Хајде вино да отворимо
и у здравље сви наздравимо,
ново пријатељство поздравимо,
време песника оживимо.

Песници ми смо,
слова ређамо, стихове слажемо,
душом не знамо да лажемо.

Песме волимо, за љубав живимо,
небу се дивимо.

Разна дела смо заједно
створили, зато се
свевишњем Богу молили.

Још књига да се створи,
сваки песник опет душу да отвори.

Зато хајде вино да отворимо,
у здравље сви наздравимо,
ново пријатељство поздравимо,
време песника оживимо.

ВОЈИСЛАВ ТРУМПИЋ, Јагодина

Рођен је 1936.године у Гњилану.

Завршио је филолошки факултет у Београду. Радио је као наставник и професор српског и руског језика. Приче је почео писати као ученик седмог разреда. Заступљен је у петнаестак зборника и једној антологији дечије поезије. Пише афоризме, од којих су многи објављени. Хоби му је и енигматика и има објављено преко хиљаду укрштеница, анаграма, ребуса...

Објављене збирке песама: *Око дома мог* (2007) и *Песма не умире* (2011).

Члан је Матице српске и више књижевних клубова.

ЈАВИЛА МИ СЕ ЈЕДНА ПЕСМА

Једне ноћи из прикрајка
јави ми се једна песма,
строфама и стиховима
да ме изведе из несна.

Позвала ме да лутамо
пространствима овим нашим,
да се срећним сусретима
ја радујем, ничег плашим.

Први сусрет са писцима
приреди ми добра вила,
да уживам у песмама
што су срца освојила.

Па причама из живота,
историје и људске маште,
с којима смо сви ми расли,
чиниле нас срећним приче - баште.

Да идемо у посете
нашим драгим, нашим милим,
да нас све то разгаљује,
да нас све то чини чилим.

Корацима у висине
кренули смо храбро, смело,
доживели многе ствари
посетили своје село.

ГОРДАНА Љ. МИЉКОВИЋ, Параћин

Рођена је 1955.године у Параћину.

По занимању је дипл.инг.грађевине. Пише песме и приче.

Објављена књижевна дела: збирке песама *Са призвуком туге* (2003), *Вечност поезије* (2006), *Свет камених фигура* (2008), *У сусрет пролећу* (2010) и *Сунчани цвет* (2013).

Добитник је бројних књижевних награда, а заступљена је у бројним зборницима и антологијама. Члан је бројних књижевних клубова, Матице српске, Удружења књижевника Србије и СКОР-а.

Живи и ствара у Параћину.

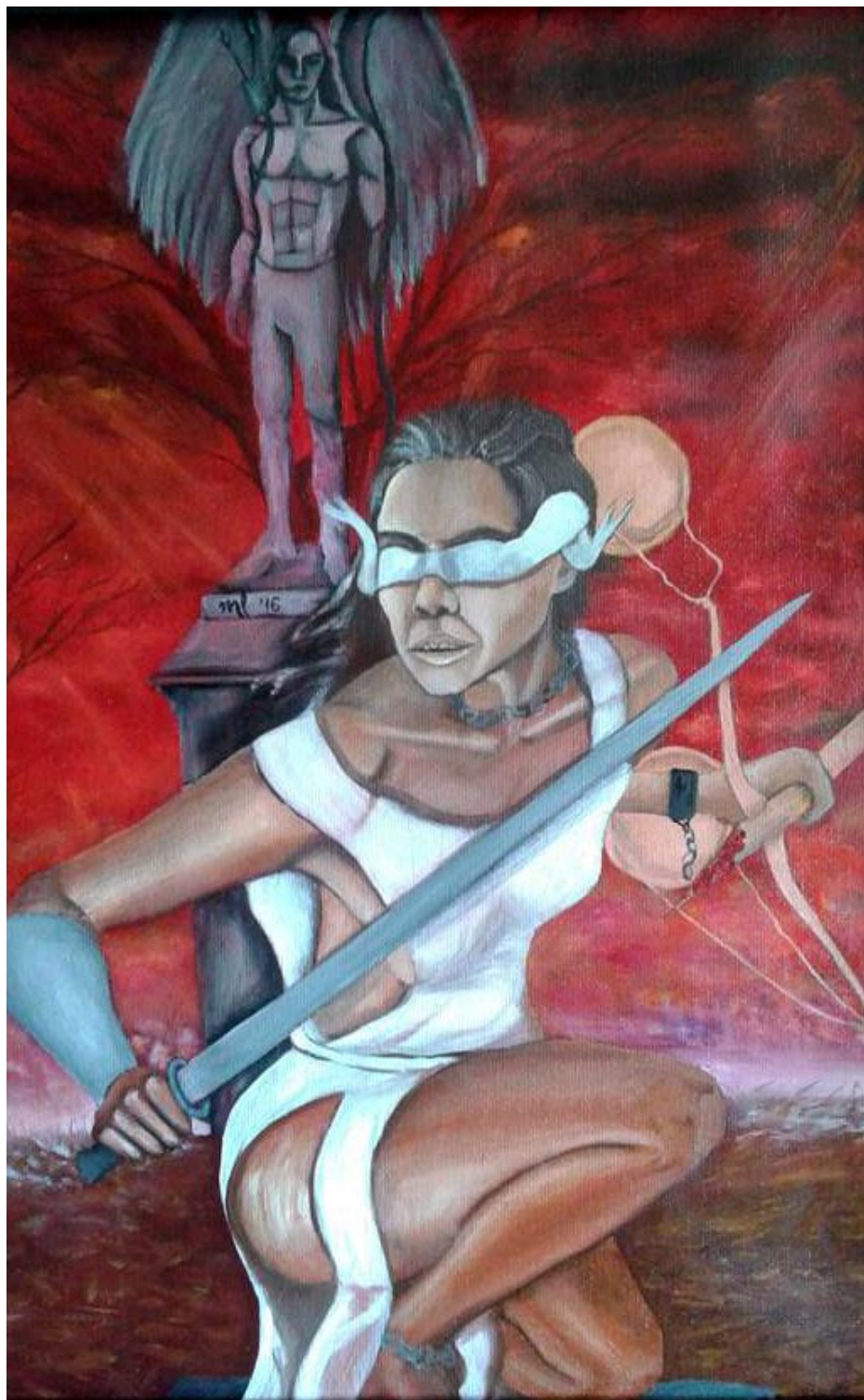
ПЕСНИКУ

Песнику је све дозвољено:

да машта, пати и страда,
да претаче старо у ново,
да влада светом чаробњака,
и немим језиком ствари,
да умире и поново се рађа,
руши и ствара
у осећању и страсти...

Да ствара од небитног битно,
непрегледне долине и ширине
да у своја виђења скупља.

Да изађе из колосека
реалног и стварног
и у својој бити
гради мостове
И дуге сунчевих боја.

Марија Леонида Лесен, **Јустиција**, 2016.

ДРАГИЦА ДОБРИЈЕВИЋ, Смедерево

Рођена је 1944.године у Аранђеловцу.

По занимању је професор биологије у пензији. Током радног века, предавала је у више градова широм Југославије.

Објвила је збирку песама за децу *Весела биологија* (2003).

Песме је објављивала у часопису Мали Невен. Пише песме за децу али и родољубиву поезију.

Живи и ствара у Смедереву.

С ПУТА ПО ЕГИПТУ

Факултативни излет у Александрију

У рану зору крећемо аутобусом из Каира према северу, чека нас чувени медитерански град удаљен око 200 км од Каира. Зурим кроз мутна стакла аутобуса и упијам прве пустињске призоре. Ово је Африка, сува, пешчана, жута. Нигде растиња, мислим оног природног, километри жутог песка, а онда оскудне, кржљаве палме правилно распоређене поред пута. Види се да су ту посађене, тако одрасле, крошње ме збуњују, некако су уске, штрче као огромне сликарске четке или можда личе на метле. Пажљивим посматрањем запазим да су увијене неком врстом јутаних џакова, највероватније због ветра или да се заштите од прекомерне транспирације. Пролете ми у мислима лекција из екологије коју сам годинама предавала. Реч је о покушајима да се пустиње пошуме вештачки тако што се вода каналима доводи из најближих извора или из подземних бушотина. Временом када се биљке развију почиње природни процес кружења воде, односно услед транспирације стварају се кишни облаци. Касније се канали, односно системи за наводњавање померају даље и тако редом у недоглед док се не постигне циљ. Мукотрпно, али и неопходно да би се преживело. Зажалих што нисам ово видела раније док сам још радила, онда би моја предавања сигурно била уверљивија. Зажалих још једном и то озбиљније што нисам много млађа, па да још једном кроз неку деценију поново обиђем ове парцеле и уверим се у резултате подухвата.

Паралелно са алејом засађених палми пружају се камени зидови, често чини ми се километрима дуги, односно ограђена имања велепоседника са дворцима мање или више раскошним или чак скромним. Водич нам објашњава да је у време председника Насера овде извршена аграрна реформа, по узору на нашу (Титову), али су

велепоседници нашли „рупу у закону“ па су земљу поделили на синове (а пошто су полигамисти имају их колико хоће) и тако избегли национализацију. Тако је моћ остала у рукама богатих и створила још више сиромаша и безземљаша. Није онда чудо што се у Египту на сваком кораку могу видети деца, па и одрасли, како скупљених прстију усмерених према устима показују да су гладни и траже милостињу. Местимично се могу видети парцеле изразито зелене боје и по неколико згрчених фигура у галабијама како плеве усеве, најчешће пшеницу или детелину. Поред бедних уџерица понека крава, коза или магаре одмарају у хладовини испод настрешница од трске. Врло мало људи и још мање деце видесмо на том путу од 200 км. Осим понеке запреге натоварене травом или детелином, обично са по једном мршавом мазгом или магаретом видесмо и неколико трактора, старих и зарђалих на прашњавим путевима.

Посебну пажњу привукле су нам необичне грађевине купастог облика (подсећају на кошнице „трнке“) зидане од цигле са мноштвом отвора и шипки окићених птицама. Налазе се скоро на сваком иоле насељеном простору и неко од путника спомену голубарнике. Наш водич то чу и исприча нам лепу причу. Потврди да се ради у голубарницама у којима сиромаси одгајају специјалну врсту голубова, али их они не једу, јер је то за њих луксуз. Голубави завршавају у скупим ресторанима као екстра специјалитети са изразитим афродизијачким особинама, које могу да поруче само богатији гости. Нико од путника не упита где се могу поручити, не знам да ли због новчаника или из пристојности.

АЛЕКСАНДРИЈА

Мој старији син је Александар, популарно (и краљевско) име у нашој земљи у свим генерацијама, није ни чудо, уџбеници историје величали су „великог“ Александра Македонског, у то време у саставу наше велике домовине Југославије била је република Македонија, а кад је неко македонски, онда је и наш, род рођени, нема везе што је то нека друга Македонија (Грчка).

Помисао на Александрију прво ме асоцира на библиотеку, ону чувену која је у оно време чувала петсто хиљада наслова, срушио је земљотрес, нашу српску срушили су немачки авиони. Сада имамо нове библиотеке, нека их ништа и нико никада више не руши. Фасцинирана сам овом новом александријском, цео филм сам „испуцала“ и пола

меморије на дигиталцу, али нека, није ми жао. На жалост, нисмо ушли у тај највреднији храм, није било времена. У панорамском разгледању водич нас је бомбардовао подацима, указивао на споменике и значајније грађевине, остаје ми обавеза да ову лекцију обновим уз помоћ добре туристике литературе. Надам се да ће књига „Пут у земљу фараона“ (аутор наш цењени водич господин Димитрије Настић) да ми помогне.

Пролазећи поред великих пешчаних плажа водич нам је скренуо пажњу на вишеспратне низове кабина и испричао једну „пикантерију“ коју смо сви неким чудом упамтили. Кабине (заправо раскошни хотелски апартмани) су биле на злом гласу „а ла Пигал“, наиме изнајмљивали су их имућни пословни (и породични) људи, проводећи време са дамама сумњивог морала. Чак и исламски полигамисти су посезали за тим данас уобичајеним видом забаве, а жене су код куће патиле чувајући чопоре заједничке деце.

Прича о Антонију и Клеопатри натераће ме да погледам чувени филм са Лиз Тејлор, макар га гледала на ДВД што иначе не волим. Пристојан ручак у раскошном хотелу окрепио нас је и оспособио за наставак овог узбудљивог дана.

Оно што себи не могу да опростим је што сам се и овде понашала сасвим туристички и у жељи да што више видим пропустила прилику да обогатим своју (већ богату) колекцију шкољки и корала новим примерком. Срећом снимила сам изложбени простор, али слаба ми је то утеха, мораћу поново да скокнем (за казну), макар у мислима.

Мало и премало времена за један такав град, али видели смо важне споменике и вртове од којих застаје дах. Поред предивне библиотеке на обали Средоземља видесмо трђаву Катибеј на месту чувеног Фароса (светионика), палату Рес ел Тин, џамије Абул Абас и последњу резиденцију египатских краљева Монтазу, грчко–римски музеј. Уз причу о Клеопатри напуштамо овај бели град, пуни утисака и у сумрак крећемо пут Каира. Гуми-дефект сасвим случајно дао нам је прилику да видимо „раскошну“ вулканизерску радњу коју сам овековечила као доказ контраста о коме сам непрекидно размишљала у овој земљи фараона. Срећом у непосредној близини нашла се и необична грађевина, већ споменути „голубарник“ која је такође куриозитет моје збирке фотоса са овог путовања. По мрклом мраку стигли смо у хотел пролазећи поново поред пирамида и уморни од мноштва утисака брзо утонули у сан. Сутра је нови дан, чекају нас нови подухвати.

ДРАГИЦА Бека САВИЋ, Бачка Паланка

Рођена је 1958.године у угледној породици Слијепчевић, у банатском месту Сечањ, где је завршила основну школу и гимназију.

Дипломирала је на правном факултету Универзитета у Београду. По занимању је дипломирани правник, а по вокацији песникиња.

Као аутор је заступљена у више десетина зборника поезије у Србији и региону. До сада је објавила три збирке песама. Добитник је више похвала и награда.

Живи и ствара у Бачкој Паланци.

ВРЕМЕ ЗА ПЕСМУ

Када мени на ум падне песма,
осећања из душе навиру.
На срцу се одврне чесма
и риме потеку по белом папиру.

За песму је време
и када је ноћ
и када је дан,
и када је добро
и када по злу крене,
и у невреме
за песму је време.

А када срце заигра у грудима,
ја за дане и године не марим.
Песмом отварам душу људима
и немам времена да старим.

Не, не трошим се на ствари криве,
моја су браћа песници бојени,
који од данас до сутра живе.

ДУШАН ЂОРЂЕВИЋ, Ниш

Рођен је 1951.године у селу Доње Требишње.

У блоговима познат под именом Душан Ђорђевић *Нишки*. Завршио је Филозофско-историјски факултет у Скопљу, а сада ради у ОШ „Свети Сава” у Нишу.

Објављене збирке поезије: *Тиховање*, *Исповест*, *Молитва*, *Прибежишта* и *Поновљено пролеће*. Објавио је и стручне књиге: *Култура здравог живота*, *еколошко васпитање*, *Педагошке слагалице* и *Методички путокази*.

Заступљен је у бројним зборницима, блоговима и часописима.

СУДБИНА

Кад се попије последње вино из чаше
месец се у њу усели, нада нека
на дну се пресијава, љуља, та препрека
мами да је попијеш без остатка.

Са Месецом, дружећи се, улице равнаш,
шириш, да као зенице у страху, укочене
твоје тело поднесу, наду пијану
за стварни сусрет са њом,

Судбином, коју други деле док си се чудом
чудио и свашта радио да звездама недохватним
и собом неутешним, последњим вином
из чаше, са Месецом, заведеш том лицом,

пијаном, ко летва, док јој серенаде мумлаш,
у ходу смишљаш складну риму –
да на ту превару, њеном појавом себе превариш,
и по старом обичају наставиш...

Тај трик је и мени успевао, више пута,
са њом сам се често сретао тако, и верујте
празник је то увек, кад у чаши са вином последњим
месец и ОНА заиграју улицама овим...

ДУШАН ЈОВАНОВИЋ, Бела Паланка

Рођен је 1947.године.

По занимању је пензионер, ловац, риболовац, љубитељ природе, хроничар из Дола.

Аутор је више од тридесетак књига историјског, документарног, верског, спортског, туристичког и ловачког садржаја. У 2016.год објавио је: *Ловачке приче из Влашког Дола и Братство заувек.*

Писањем се бави од 2000. године, после одласка у пензију, а радио је у просвети, у привреди и задњих двадесетак година у МУП Србије. За досадашњи рад је похваљиван и награђиван.

Члан је и књижевног клуба „Нависус“ у Белој Паланци

ЕХ, ТА БОЛЕСТ

Незајажљива на силу се угурава,
пажњу моју одвлачи и замајава,
свим средствима годинама се борим,
па и недозвољеним, само да се изборим.

Задњих година она је у мени,
изједа утробу и душу разара,
проклета дабогда била,
ја јој недам старост да ми смара.

Моја воља за животом
јача је од тебе,
ја имам оне за које се борим,
нема мирења, много их волим.

Живећу даље теби у инат,
живећу, јер живети морам,
да унукама чедним угодим,
да их туге ослободим.

Живећу да живим,
драге моје да жалим.
Зашто супругу да не заборавим?
Зашто сина вечно да волим?

Зашто преко реда,
па ја сам био спреда.
Боolest ме разара, дај Боже да се вара,
Не дам се, за живот још имам дара.

ДУШАН КОВАЧЕВИЋ Батуља, Мали Радинци

Рођен је 1961.године у Руми, а одрастао у сремском селу Мали Радинци, где и данас живи.

Објављене збирке поезије: *Заборав тражим* (2015), *Још сањам* (2015) и *Живот је тајна* (2016).

За стваралаштво је више пута похваљиван и награђиван.

КУЋА БОЕМА

Кафана је кућа боема,
сликара, песника, уметника,
лепше куће од ње нема,
њима је она најлепша слика.

Приче су разне уз другарство,
пићем се враћа успомена,
кафана јесте њихово царство,
сећања на нека боља времена.

Не може боем бити свако,
кафана му је најбољи друг,
није ни једном боему лако –
треба имати и добар „цуг“.

Пиво, вино, ракија љута,
место за столом и парче хлеба,
друштво старо са истог пута –
боемима је оно што треба.

Чекају да свану нова јутра,
за њих је исти сваки дан,
није им битно како ће сутра,
данима сањају исти сан.

Сањају снове на прошле дане,
чекају да им прође време,
заједно лече своје ране,
једни другима скидају бреме.

Њихово једино парче раја,
кафана обична, пуна дима.
Тој причи тешко да има краја,
јер свако много прича има.

ЕМИЛИЈА Ема ЖИВКОВИЋ, Крагујевац

Рођена је 1936.године у Грузи. Пише поезију и кратке приче. Објавила је збирку поезије *Корак до свитања* (2012).

Осим чланства у СКОР-у, члан је и већег броја других књижевних клубова. Заступљена је у више од 150 зборника и антологија, а добитница је више награда за своје стваралаштво.

Живи у Крагујевцу.

МОЛИТВА

Светлошћу обасјана,
клањам Ти се,
Света Петко.
Песму да испевам.
Да напишем
свете речи
у срцу оковане.
Жељу,
себи да испуним.
Сломљене душе,
румену зору дочекујем.
Сузама лице умијем.
Да се помолим.
Обрадуј ме!
Да чујем топле речи.
Из даљине,
годинама,
нити прекинуте.
Бисерну ниску
да нанижем.
Песму да напишем.
Песму љубави.
Пресвета,
молим Ти се!

ЗОРКА ЧОРДАШЕВИЋ, Франкфурт, Немачка

Рођена у Бијељини, Република Српска, живи и ствара у Франкфурту на Мајни, Немачка.

Пише поезију за одрасле, дечију поезију и хаику.

Објављене књиге: *Семберске сузе*, *Расуто стадо*, *Чаробни оркестар*, *Брезе у завичају*, *Семберијски вијенац*, *Дјечак и свитац*, *Семберијски славолук* и *Звона у даљини*.

Заступљена у многим антологијама и зборницима. Добитница више награда у домовини и дијаспори, превођена на Бугарски, словеначки, јапански, немачки, енглески, руски. Члан СКОР-а и многих песничких удружења.

КОМЕ ЈЕ ДО ПЈЕСМЕ

Хеј, Цигане, с музиком застани,
кидај струне, баци виолину,
коме ноћас до пјесме је, питам!
Моја браћа на Косову гину.

Није сада лумповању вријеме,
ни музици уз црвено вино.
Мјесто пјесме слогу дозивајте,
Свету Земљу сада да бранимо.

Све се силе дигле на Косово,
сва знамења српска да униште,
са зидова да скину иконе,
манастири да не звоне више.

Коме је ноћас до музике, питам!
И ко може сад бити весео,
ко то може пити рујно вино,
док му брату читају опијело?

Хеј, Цигане, струне не дотежи,
гаси пјесму, баци виолину,
за радост ми више не зна душа
одкад браћа почеше да гину...

ИВАН ГАЋИНА, Задар, Хрватска

Рођен је 1981.године у Задру, Хрватска.

По занимању је магистар рачунарства.

Пише поезију и хаику поезију, кратке приче, афоризме и рецензије књижевних дела, те се повремено бави дигиталним фотографисањем. Своје прве песничке риме почео је стварати још у основној школи, али се озбиљнијим писањем бави од 2000.године када је био бруцош на факултету.

Издао је једну песничку збирку *Тебе тражи моја рима* (2014).

Вишеструко је награђиван за поезију и кратке приче у Хрватској, Србији, Босни и Херцеговини. Превођен је на енглески, словенски, италијански, бугарски, румунски, арапски, филипински, вијетнамски, угандски и индонезијски језик, те чакавско и кајкавско наречје хрватскога језика.

Радове је објављивао у часописима и зборницима, и радови су му објављени у више од 100 зборника.

Члан је више удружења и друштава.

ПОЕЗИЈА ОСЕКЕ И ПЛИМЕ

Стихове пишем од најранијих дана,
на њима се њишу осеке и плиме,
пловио сам лађом преко океана,
мијењао на прамцу љета и зиме.

Прохујали су десеци имендана
у којима нисам прославио име,
пишући марљиво иза стихобрана,
полако сам градио куле од риме.

Поезија једри, срца испуњава,
окове неправде у свијету слама,
док се гнијезди у облацима стиха.

Мислима тече ријека стихослава,
плодове мудрости шири обалама
гдје их ослушкује твоја душа тиха.

ИВАН М. ПЕТРОВИЋ, Ваљево

Пише поезију и прозу. Заступљен у више заједничких антологија и збирки.

Објавио је приповетке: *Човек који је сањао на ногама* (1989), *Хроника врелих година* (1997), *Грч, ожигљци, распеће* (2000) и збирке песама *Остављам траг* (1990) и *Година нулте гордости* (2008).

Члан је Удружења књижевника Београда.

Добитник више награда за поезију и прозу између осталих и награде за приповетку *Милутин Ускоковић* из Ужица...

Живи и ствара у селу Кланица, код Ваљева.

КАД ОДЕ ПЕСНИК

Кад се ја у Господу упокојим,
мојим именом се ниједна
улица назвати неће...
Чак ни неко сокаче..

Замном нико бисер из ока
пустити неће,
а камо ли да заплаче.
Кад се ја у Господу упокојим,
замном нико зажалити неће.
Ни куче, ни маче...

Ипак, можда ће која моја песма
и који мој стих, заридати јаче...

Кад се ја у Господу упокојим,
око мене ће мало људи да стоји.
Само шачица пријатеља,
и душманин који...

Али, ту ће бити све моје песме
и сви стихови моји
који ће безгласно ридати
и жалити оног који их створи.

Те моје дивне кћери
и поносни синови моји...

ИГОР СТАНКОВИЋ Змај Врањски, Нови Сад

Рођен је 1977.године у Сурдулици. По занимању је официр полиције. Члан више књижевних клубова, Матице Српске, а у СКОР-у је потпредседник.

Објављена књижевна дела: збирке песама *преОкупације Ума* (2004), *Демола* (2005), *Црни снег* (2006) и *Аматергија* (2015) и збирка приповедака *Горко семе* (2009).

Заступљен је у многим зборницима поезије. Пише поезију и прозу. Бави се и музиком (свира 4 инструмента).

Живи у Новом Саду.

РАПСОДИЈА АУТОБУСА

Страсни поглед из мрака,
лице к`о у Израилъке,
лагано брисала је сузу
што изазва је тужни филма крај.
Струјања осетих јака
док гледах у две сетне светиљке,
и опет призвах своју музу
да отвори ми врата у рај.
И написах још једну песму,
и страсти затворих чесму.

Непознатој

ЉИЉАНА ГЛИГОРИЈЕВИЋ, Житковац

Љиљана Глигоријевић рођена је 1963.године у селу Дарковац код Црне Траве. На учитељском факултету дипломирала је 2007.године. Поезију пише од ране младости и у последњих неколико година, заступљена је у више од стотину зборника, руковети и алманаха. Добитник је више престижних награда, повеља и признања. Пише рецензије, ради лектуру и коректуру.

Објављена дела: *Ми ћемо ти бити нада* (2013), посвећена је лику и делу Светога Саве.

Један је од оснивача Уметничког клуба „Расковник“ – Смедерево, члан Учитељског друштва Лесковац, СКОРА-а - Огранак Смедерево, КК „Мирослав Мика Антић“ – Инђија, Удружења балканских уметника – Суботица, Србско-руског братства – Београд, Српско-бугарског пријатељства – Нови Сад, као и низа других удружења. Данас живи и ствара у Власотинцу.

СТИХОМ СИ СТВАРАНА

Речи те чине,
рима те краси,
кроз тебе струје
најлепши гласи.

Некад си танана,
сретна и сетна,
а некад јака,
одважна, стамена.

Стихови тебе, мила, красе,
слике нам шаљу,
сваком својом римом,
исписују се животом и истином.

У теби се мноштво
животних слика ствара,
мисли са тобом су лаке,
небески олтар се отвара.

Стихом си створена, песмо,
име ти ехом одзвања јако,
ти се шириш и гране њишеш,
увијаш мисли нежно и лако.

ЉИЉАНА ФИЈАТ, Нови Сад

Рођена је 1959.године у Зрењанину.

Дипломирала је на Економском факултету у Суботици (одељење у Новом Саду), Универзитета у Новом Саду. Магистрирала је 1997.године и докторирала 2010.године на Економском факултету у Београду, Универзитета у Београду.

Објавила је збирке поезије *Софија од Месеца* (2011) и *Осећање Принципа* (2016). Објавила је књигу *Мере против прања новца у банкама* (2012), а у коауторству са др Александром Чуданом књигу *Ризици и превенција прања новца* (2015). Ауторка је и коауторка двадесет научних и стручних радова.

У литерарној јавности појављује се од 2011.године, учешћем на конкурсима. Песме су јој заступљене у бројним зборницима. Награђивана је и похваљивана.

У СКОР-у је члан Надзорног одбора.

Живи у Новом Саду.

ПЕСНИЧКА

Песме могу да се пишу и на длану, у потоку, на пантљици,
у лонац да се метну, на сунцу да пуцају,
да се саде у саксији, да се крчме и тезгаре.

На хлеб могу да се мажу и за пиће добре буду;
да се буше попут сира и ваљају потрбушке;
све зависи од песника.

Да се ставе у бочице и буренце, па ручицом милом ваде,
ако неком не досаде, па зарадар занат има од милоште,
а не живот да му трне, као теби, као мени,
пишући по целом телу, себи самом,
ову песму по чувењу о песмама и песнику.

ЉУБИНКА Љупка СВЕТОЗАРЕВИЋ, Ниш

Рођена је у варошици Лозовик, СО Смедерево.

Завршила је Дефектолошки факултет у Београду.

Објавила је збирку песама *Мој сан* (2007) и књигу *Бонтон* (три издања 2004, 2005 и 2014).

Пише прозу, поезију и приче. Поред писања, слика уљаним бојама на платну. У припреми је прва изложба слика.

Живи у Нишу, а ради у Нишкој Бањи као клинички дефектолог.

ЈЕДНО ЛЕТО НА МАКАРСКОЈ РИВИЈЕРИ И ТИ

Поново је лето и море топло, као што то бива у Јулу и Августу. Сада сам у Грчкој и пливам даље мало од обале и уживам у благим таласима Егејског мора.

Прошао је први дан летовања миран, свакидашњи ништа посебно. Пролази и други дан, исто. Трећег дана пливам, окрећем се по површини мора као по душеку. Ширим руке и као да хоћу да обгрлим читаву пучину, која се нуди као најлепши цвет у башти. Рефлексија Сунца у мору даје чудесан колорит боја која опија поглед. И одједном крај обале извајаног тела, витког стаса, косе црне таласасте, беле пути и достојанственог држања, онакав каквог га Господ сазда, лепотом Аполона, угледах младића, погледом упућеним ка пучини. Помислих да ли је то Господ послао анђела и врате ме мисли у дане када сам била студент Београдског Универзитета.

Десило се тако изненада и тако случајно. На Макарској ривијери, док је Србија још била у браку са Хрватском и док смо се звали Југословени, на плажи међу студентима појавио се младић изузетне лепоте и прелепо грађеног тела, господственог и достојанственог држања, баш као овај.

Господство је носио у себи, с лакоћом и природно. Био је то студент из Београда са Топчидера. Све девојке су окренуле главу, погледом усмереног ка њему.

Кажу да и очи шаљу енергију. Онда је то био прави ласерски топ енергије. Деловао је тако недодирљиво и далеко, а тако близу. Свака студентика је замишљала баш себе поред њега.

Али Бог је хтео другачије. Другарице из моје групе су га препознале и позвале га у наше окриље.. Од тада је постао део наше дружине и више се није одвајао. На плажи смо играли карте- реми, пливали, такмичили се ко може најдуже испод воде да задржи ваздух, шетали, у ресторану ручавали заједно. Онда је полако и постепено показивао све већу наклоност према мени. Када сам га најмање

очекивала, појавио би се шармантног осмеха са рукама иза леђа држећи букет цвећа од црвених, белих или розе цветова Олиандера. Брао их је свуда где је могао да их убере, а да не буде виђен. Поклањао ми је разне мале поклончиће необичних паковања и облика. Имао је маште да осмисли сваки тренутак да буде посебан. Волео је посебно да шетамо увече када је небо прекривено звездама. Оне су биле сведок у ноћи, али Месец да не види.

Говорио ми је: погледај оне звезде тамо показујући кажипрстом, то је Коло Малог Медведа. Ту је звезда Северњача. Док сам ја погледом тражила по небу, облик који ми је показао, подигнуте главе и испруженог врата, искористио је прилику да ме пољуби у врат, а затим као опијен спуштао се на колена ту испод мојих ногу. Умео је да воли и покаже љубав. Није се стидео. Сваким даном сам била све више очарана њиме и његовим гестовима. Као што је говорио Наполеон својој великој љубави, грофици Марији Валевској: „Поред лика твога и чар душе твоје, заволах у теби тада оба двоје,,.

Тако сам и ја истински њега заволела. Човек кад воли очи му се смеју и причају и загонетно ћуте кад треба и чувају тајну скривену у најдубљим одајама наше душе.

Човек без љубави је изгубљен као кап воде у океану и усамљен у Галаксији пролазних и небитних ствари и догађаја. Човек без љубави је исто као зима без снега. Као колач без шећера. Као песма без речи.

Када волимо и знамо да смо вољени, души је све потаман и све тако остварљиво, тако ружичасто, тако ведро. И досадна киша са ветром је лепа и романтична, а ветар не шиба, већ милује и обавија наше тело. Спољни осећаји и доживљаји зависе не од лепоте која долази споља, већ од стања наше душе и наше свести.

Били смо тако срећни.

При крају летовања наша смена је организовала избор за МИС. Нисам се сама пријавила. Неко други је то учинио. Нисам се много противила, годило ми је. И..... догодило се нешто неочекивано, несвакидашње, за мене тако изузетно. Изабрана сам за ПРВУ ПРАТИЉУ.

О Боже, мојој срећи није било краја. Плиму мојих осећања и радости само музичке ноте могу описати. Мој понос, мој его, моје жеље, расле су као вулканска лава.

Стале смо свака на своје постоље и чекале смо да нам ставе преко рамена и појаса заслужене ленте и да објаве награде. Мисица је добила одређену своту новца и возњу кадилаком по Београду, а ја као прва пратиља добила сам за наредни дан крстарење бродом, а то је подразумевало бесплатан ручак-риба са

роштиља и вина колико ко хоће, за мене и моје госте које ја будем позвала.

Друга пратиља је слично добила, али мени је цео оркестар већ био у ушима, а срце као да у бубањ удара. Ништа више нисам чула.

Циљ ми је једино био да се у тим тренуцима одржим на ногама на постољу.

Освануо је и тај чаробни дан, где је усидрени брод у луци чекао ПРВУ ПРАТИЉУ, тј. мене и моје званице. На улазу у брод, био је исплетен венац од цвећа са натписом: За Прву пратиљу и њене госте. Мислила сам да будна сањам. Кад се толика срећа јави, човек као да лебди, губи тло под ногама. Велико бреме на нејаким плећима. Тешко је носити се с толиком плимом дивљења и погледа. Мислила сам у том једном дану, мој је живот цео. Било је много званица, али најважнији гост је био младић у кога сам била заљубљена. Мислила сам да избором за Прву пратиљу, освојила сам трајно наклоност и љубав моје симпатије, а ОН је управо супротно мислио. Да тим чином ме трајно изгубио.

На броду је било весело и живо, сви су плесали, певали, играли, пили и јели колико су хтели, скакали у море.....о свега је ту било.....

Први плес на броду отворила сам ја бикинију (сви су тако били одевени) са лентом преко рамена и струка. За мене је то био чаробни плес. Моја љубав је била ту у мом загрљају. Близу њега срце ми није дисало, а пољубац кад би могао да се опише. Причали смо очима, говорили додиром, срце плесало, а душа горела..А онда како то ред и обичаји налажу, као домаћин гозбе ваљало је свакоме посветити мало пажње.

Запоставила сам некога ко ми је једини био важан. Кога сам једино желела да гледам и да се дивим и због кога сам дисала и због кога ми је била важна ова награда.

У једном тренутку на броду у тој гужви њега не видим. Тражим га погледом.

Померам посетиоце да прођем.....

Одједном смета ми толика гужва, истовремено осећајући празнину у души. На крају трагања за њим, мислећи да траје читаву вечност, угледам на палуби њега, самог са сетом у изразу лица и влажних очију. Рекао ми је да осећа хладноћу и бол у грудима и неописиву тугу. Предосећао је да ће ова бајка да се заврши овим летовањем и да у Београду ништа неће бити исто као овде. Нисам поверовала. Тешила сам га.

Говорила му да је то тек златан почетак, не слутећи да је то уједно и златан и болан крај.

Наредног дана за Београд ја сам се вратила аутобусом са својом групом, а он је остао са родитељима и пријатељима још два дана, вративши се луксузним колима.

Заиста када смо дошли у Београд, никада се више нисмо срели. Ја сам променила факултет и уписала други и више нисам била студент Ветеринарског факултета и нисам испунила обећање да будем доктор за најлепше пудлице богатих и угледних властодржаца са Топчидера и Дедиња.

Волела бих да знам да ли и он по неки пут увече са прозора своје собе, подигне очи ка небу, инстиктивно тражећи звездано небо наших дана, крај обале Јадранског мора.

Ове ноћи једна звезда падалица, прелази бесконачност изнад мога града и ја замишљам жељу: Желела бих да у твом животу има макар део лепоте коју умеш да даш оној која је поред тебе!

Волела бих.

ЉУБИША Ж. ВОЈИНОВИЋ Мајсторовски, Нови Сад

Родио се 1964.године у селу Мајсторовина, која спава у њедрима, сјеверних падина планине Бјеласице у Црној Гори.

По занимању је мастер техничких наука. Из хобија се бави планинарењем, пошумљавањем и стрељаштвом.... Воли борове, орлове, планине, ријеке, шуме и језера. Воли често у друштву рецитовати пјесме, али му баста и уз гусле понекад запјевати...

Објавио је збирке песама: *Човјек, Бог и камен* (2014) и *На крилима орла* (2016).

Живи у Петроварадину, са супругом и двоје деце.

ШУМСКИ АНЂЕЛИ

Срне су украс планинских доља
и дивна слика за око наше,
оне су анђели шума и поља,
али се од људи највише плаше.

А ја сам, кад год бих срне срео,
кроз празну цев, гледао лепоту,
ал` никад нисам, пуцати хтео,
нит` бих чинио, такву грехоту!

Зашто оловно пушчано тане,
да угаси живот тог Божјег створа,
да скапа без мајке, сирото лане,
под граном неког зеленог бора!?

Очи им топле и поглед мио,
зар оне немају на живот права,
од злих би` људи срне сакрио
и бићу до смрти, таквога става.

Нека свет красе сви ти рогови,
њихова кротка и нежна тела,
срне су створили сами Богови,
ал` ето, људима служе за јела!?

ЉУБОМИР ГЛИГОРИЋ, Нови Сад

Рођен је 1940.године у селу Алексићи, СО Бања Лука, БиХ. Члан је СКОР-а, где је и члан Уређивачко-издавачког одбора.

Објављена књижевна дела: збирке песама *Рука немирна* (1980), *Бели дланови* (1982), *Са првог огњишта* (1982), *Мартовске љубави* (1983), *Буре барута* (2013) и *Хаљина од сонета* (2016).

Живи и ствара у Новом Саду.

НЕКАДА

Некада су намере
обична скривалица,
која се чисто
по обичају прећути.

Очима тако обелоданити,
све даље и даље
то прећуткивање,
као да је завладала бура.

Некакво комешање,
машта се не мири,
као да језик опомиње,
питај, тражи, док није касно.

Време је неумољиво,
тек тако у пролазу,
нема намеру
ни да се осврне.

Свако се заноси,
својих брига
на претек,
можда и мало више.

Један доживљај,
свака успомена се пише,
једном за вечно,
све је ипак пролазно.

МАРИЈА Леонида ЛЕСЕН, Београд

Рођена је 1988.године.

Она је београдска књижевница и сликарка. Пише мисаону поезију, углавном социјално ангажованог и хуманистичког карактера, али и прозу са психолошким мотивима који прерастају у трилер, фантастичне или хорор димензије. Полази од становишта да уметничка инспирација често јесте превазилажење сопствених тешкоћа, неки облик терапије, али да она треба индивидуалца да укључи у заједницу у којој ће он бити препознат због својих квалитета и искустава. Њене слике такође прате својим приказима ову сврху ауторства. Због тога су лица на њима чудна, застрашујућа или фатално привлачна (повратници из мртвих, Караконџула, сирене...) са моћном позадином као пребивалиштем њихових идеја и енергетским извором.

Поред преокупације уметношћу, Марија има искуства као новинар и блогер. Љубитељ је науке, животиња и *метал* музике. Својим радовима је заступљена у многим зборницима и часописима. Добитница је неколико међународних књижевних награда. Члан је неколико књижевних клубова, а председник СКОР Огранка у Београду.

Објављена књижевна дела: *Сокови бола и срдитости* (2013), *Ватре са Суматре* (2013), *Друга пловидба* (2013).

Живи и ствара у Београду.

ДЕЖА-ВУ ЕФЕКАТ ЈЕДНЕ САСВИМ ОБИЧНЕ СМРТИ

Под пурпурним небом,
прожетим бојом кајсије,
ходам висећим мостом
ка непознатом граду
из кога, излазећи, у сусрет иду ми:
Хамлет, химере,
мислим да препознадох и Петра Пана,
те госпу са лицем мајке,
вољеним и виђеним,
али не у темељу прошлости...
Сви беху у боји прекаљеног метала.
Последње, мислим, изашле су три суђаје.
Улазим у град у коме затичем и последњи
алтер-его под сопственим пером зачет.
Говорим му да је коначно отеловљен,

прекривам га сребром
и он ме напушта.
Остајем у граду у коме су стварни
мој проређени дах
и нестварно етерично небо

СТРАХ МЕ ЈЕ ЈЕДИНО ДА БИ
БОЈЕ НЕБА МОГЛЕ ЗАЋИ ПРЕ.

Марија Леонида Лесен, **Пескар**, 2016

МАРИЈА Маца МИЛЕНКОВИЋ, Ниш

По занимању је економиста. Чланица је Удружења писаца „Чегар“, Ниш и Српско-бугарског пријатељства, Нови Сад.

Објављене збирке песама: *Бесмртни беседари* (2010) и *Распеће* (2013).

Добитница је многобројних књижевних награда, а песме су јој превођене на бугарски, енглески и руски језик. Учесница је многобројних књижевних манифестација, и песме је објављивала у многим зборницима поезије у Србији и дијаспори. Пише љубавну, мисаону и рефлексивну поезију. Живи и ствара у Нишу.

ДОТИЧЕМ У СЕБИ СВУ НЕПРЕБОЛ

Дотичем у себи сву непребол,
наталожено је много у њој.
Мами ме даљина путоказа,
јече у мени велика пространства.
Обликована савршенством мајке природе,
отварам водопад бисерних жеља.

Да ли се ја то спремам за нова искушења,
да отворим моје груди
и засечем сама себи још један рез?
Да рањена полетим у небо
криком умирућег галеба
и њему у крило да заплачем.

Бисерне сузе претварам у пахуље.
Њима све невољнике хоћу да прекријем.
Боравим у трајању неограниченог
док ме звездана светлост обасјава.
У висораван сам поновне прашине,
у потрази сам за својим спасењем.
Тражим оазу да застанем, предахнем,
где ћу за неког постати стаклени храм
ил` чаша из које ће љубав пити,
која ће, можда, поново бити разбијена.
Тражећи место, уплашена сам и сама.
Дотичем у себи сву непребол...

МИЛА МАРКОВИЋ, Параћин

Рођена је 1952.године.

Објавила је књигу поезије *Тренуци изузетни* и роман *Моравиште*.

Активно пише, а упоредо са писањем бави се и сликарством.

Члан је многих књижевних клубова и удружења. Заступљена је у многим зборницима. Добитник је многих књижевних и песничких награда. Песме су јој преведене на арапски и бугарски језик.

Живи и ради у Параћину.

ПРВА

Ниси ти стена моје душе,
хладна и спремна
да упијеш ми топлину лета
и пут сунчевих зрака.
Ни трновита грана на мојој обали,
ни мук моравских врбака.
Ниси ни зрно из врелих житишта

што га нациља огладнела сврака.
Ниси ти реч, моја последња,
она што аминује.
Без капи чесма на почетку села,
ни напуштена авлија
где самује ружа бела.
Ти си она за појасом
и кудеља и повесма,
душе си ми благе трепет,
ти си моја прва песма.

МИЛАН Ранчер ДОБРОВОЉСКИ, Маглић

Рођен је 1951.године у Прњавору, БиХ.

Објављене збирке песама: *Фрушка Гора, љубави моја* (2006), *Пустаро, успомено моја* (2009), *Мирушка* (2011), *Ех... та љубав* (2011), *Препознај се, љубави* (2011), *Кад живот пропева* (2014), *Коцана, љубави и срећо моја* (2014), *Ми смо исти* (2015), *Од глупости, до мудрости* (2015) и *Коцана, песмо моја над песмама* (2015).

Живи и пише у Маглићу.

ДОКЛЕ

Изломите сва копља, спалите све заставе.

Због њих су људи, падали ко снопља,
и узалуд своје губили главе.

С њима се увек, водила битка,
с њима се увек, водио рат.

Увек је севала сабља бритка,
а рат водио, брат и брат.

Принцип је увек био исти, разлог је био стари.
битке и рат су водили верске вође и политичари.

Увек су себи правили границе, за храм,
увек су себи правили зид.

Никад их није био срам и никад их није био стид.

Спалите једном, сва та знамења:

крстове, полумесеце, петокраке, кокарде, пентаграме,
и шта ти ја знам.

Они нам доносе сва зла, немире и ратове,
они су човечанства срам.

Када ће човечанство, то да схвати?

Да спречи једном, вечиту, борбу и јад.

Докле ће неслога да нас прати?

И докле ће човек да буде човеку гад?

Докле?

МИЛЕНА ДРПА, Модрича, БиХ

Рођена је 1950.године у Горњој Слатини код Шамца.

Пише поезију, прозу, поезију за дјецу и хаику.

Објавила је пет књига: *Молитве из сјенке* (песме), *Приче о истинама* (приповетке), *Разасута по тишинама*, *Шашаве љубави* (песме за дјецу) и *Јутро на крају свијета* (хаику).

Члан је Удружења књижевника Републике Српске и неколико књижевних друштава у Србији.

ТУ ЈЕ ОНА

Мајци

Преточила бих у пјесму,
о, како бих то радо учинила,
мајчин глас из заборављеног дјетињства.
И закључала бих га,
да му никада
ни једна слобода
не може врата отворити.

Поредала бих са увјежбаном пажњом,
о, када бих то само могла,
мајчине кораке међу ријечи својих пјесама.
И свака би ријеч
добила свој пут
и сигурно стигла на мјесто
на које треба да стигне.

Загрлила бих њеним рукама
све своје пробуђене риме,
и пјесме би пропјевале новим гласовима
од којих би се све магле
подигле у непознате висине,
и постиђене нестале међу облацима.

Али предалеко су звијезде
међу којима она одавно станује,
и ја вечерас знам само то
да ми она прати руку док пишем,
да никада ни о коме,
и никада ни о чему
погрешну ријеч не бих написала.

МИЛЕТА Мимо ТОМИЋ, Ваљево

Рођен је 1947.године у селу Ручићи, општина Горњи Милановац.
По занимању дипл.инг. у пензији.

Објавио је самосталну збирку поезије *Поетика порука* (2003) и две заједничке збирке: *Руднички кристал* и *Поетски букети*. Објавио и више десетина песама у зборницима и новинама.

Члан је Књижевне заједнице Ваљева.

Живи у Ваљеву.

ОПРОШТАЈНА ПЕСМА

Уснио сам ноћас чудан санак ја,
дошла ми је у сан страсна лепојка;
нудила се – љубав да ми да,
и да жели бити – само моја сва!

Зачуди се дека, и патна душа која
није то желела – нити тражила;
откуда и одакле та појава, и идеја,
ако дође у стварност – шта да радим ја?

Ах, па то је нека из младости заостала жеља,
потиснута у подсвест, јер ми судба много ускратила;
али, ја сада овде то – заиста не желим,
само чекам деду ванземаљца – негде горе да вратим.

Ни једне жене – за мене,
не имаде – у животу овде.
Можда има, само да се сетим,
негде горе, ако се вратим.

Ако се вратим, у постојбину стару,
на Алгол, Сиријус или Полару.
Због жена сам овамо сишао и био,
ал', не бих се више зававао, ни лутао.

МИЛИЦА СТОЈКОВИЋ, Ниш

Рођена је 1989.године у Врању.

Завршила Основне и Мастер академске студије права на Правном факултету Универзитета у Нишу, где живи и ради.

Објавила збирке песама: *Тек сам почела* (2002) и *Само своја* (2008).

КАВЕЗ - ЛИФТ

Да ли има потребе да се извињавам што имам душу?

Моја је душа увек припадала мени,

када сам урадила што је могло да се уради,

када сам упропастила што је могло да се упропасти,

и када сам се коцкала оним чиме нисам смела...

моја је душа увек припадала мени.

Тако тешка, живела је и живи на тренутке.

Да ли сам тражила и тражим погрешно код погрешних?

Или сам ја била, и јесам погрешна?

Кавез - лифт ме непрестано носи горе - доле.

Пред очима су призори којих се не сећам.

Брзина кретања и разноликост слика на различитим спратовима.

Да ли ће кавез - лифт некада стати? Да ли ће неко отворити врата?

Да ли ћу остати жељна лутања противпожарним степеништем?

Можда ме не би одвело до излаза. Преживљавање је увек болно.

Сузе проклетнице не теку, ни у прошлост, ни у будућност.

Шта је предодређење у овом кавезу - лифту?

Жалосно је што и најгоре трошење не истроши човека до краја!

Остаје увек нешто што кида. Неко зло које прати.

Слутим шта је предодређено. Желим да се опет родим.

Сањам другачији живот. Оштар нож је на дну мора закопан у песку.

Често исплива на површину да ме искуша,

прободе ме и поцепа, али, ја се нећу удавити у дубоким леденим водама.

Нећу, јер, имам своју душу... и нема потребе да се извињавам!

МИЛИЈАНА Мика ГОЛУБОВИЋ, Ужице

Школовала се у Ужицу, Црној Гори и Новом Саду.

Пише поезију за децу, љубавну поезију, приче, прозу. Бави се хуманитарним радом, дајући сва своја дела у хуманитарне сврхе, тј. деци без родитељског старања и деци ометеној у развоју. Покретач је акције „Дарујмо реч“ да свако село има библиотеку. Бави се новинарством и проучава психологију.

Члан је многих других књижевних удружења, како у земљи тако и у иностранству. Више пута за своје радове награђивана и похваљивана. Заступљена у великом броју зборника и антологија. У Скопљу је њена књига (поезија) *Можда невреме стане* проглашена за књигу године.

Живи и ствара у Ужицу.

ПРАМЕН ТАЈАНСТВЕНЕ МАГЛЕ

Пронађи ме
у слутњи и шутњи.
У беспућу, речном облутку,
на странпутици, месечевој сенци,
топлини погледа и сузи што кану.
Пронађи ме у мирису кућног прага,
у завичајном хладу,
одјеку ветра, што кружи мирисном долином.
Пронађи ме,
у трептају ноћи и освиту зоре,
на кладенцу жеља
и мирису смиља и босиља.
Пронађи ме,
јер ти ме нађеш, тамо где ме нема.
Знаш, ја обично заноћим у теби,
а сада сам у прамену тајанствене магле,
и плетем невидљивим нитима речи жеља.

МИЛОРАД Мишо КУЉИЋ, Стари Лединци

Рођен је 1956.године у Савином Селу, СО Врбас.

Пише поезију и прозу, као и рецензије.

Објавио је: *Монографија Старих Лединаца* (1998), збирка песама *Путеви светлости* (2006), туристички водич *Кроз Старе Лединце* (2008), приповетке *Рана душе* (2008), романе *Јованов сан* (2010) и *Плеурат* (2015).

Заступљен је у неколико фестивалских зборника.

Живи и ради у Старим Лединцима.

БУЂЕЊЕ ПОМПЕЈЕ

Живи се рингишпил у Фрушку слио.

Уместо седала стих врти речи.

Умном народу још више је мио,

јер летач речју у Богу је јачи.

Поета један па за њим други,

и тако се речима обрће круг.

Песма се растегла у дан дуги.

Не губи снагу песнички здруг.

Попушта саркофаг петослојни,

ватреним огњем од пепела сливен.

Ту је похрањен живот престижни,

фрушкогорском Спартом чувен.

Из феникса овог буђењем силе,

песмом Свемира душе се разносе.

Поје се речи радосне и миле,

звездане ноте што их доносе.

Ватра моћи испуни тела,

а од ње песнике језа стреса.

Оживело пет лединачких села

духом снажног поетског земљотреса.

МИЛОСАВ Б. ВЛАЈИЋ, Младеновац

Рођен је 1950.године у селу Ковачевац.

Основну и средњу школу завршио у Младеновцу. Апсолвирао на Групи за југословенску књижевност и српскохрватски језик Филолошког факултета Београдског универзитета. Бавио се радио и ТВ новинарством.

Објавио четири завичајне монографије. Песме и кратке приче објављене су му у неколико антологија и око тридесет зборника.

Проучава језик и говор космајског краја. Оснивач је, власник и уредник листа „Космајска вила“.

Живи у Младеновцу.

ПОХОД НА СИНГИДУНУМ

На знак рога
спустисмо се
с високих Карпата,
у прапостојбини
остависмо новорођенче
да га чува Перун.
Касом брзих ата
прелетесмо равницу,
с прелепом Весном
у јесен рану.
Заталасао се Дунав
пред белим градом,
како без чамца
до тврдих зидина?
На обали чекамо глуву ноћ
без ватре, без сулуде игре.
Ево сјајне Данице
на звезданом небу,
ево нас у води.
Нож у руци,
на леђима стрела,
трска у устима.
На врху врха куле камене
завијори се барјак Словена Анта.

МИЛОШ Б. ИВЕТИЋ, Футог

Рођен је 1969.године у Книну.

Запослен је у МУП Србије, у Центру за основну полицијску обуку у Сремској Каменици, као официр полиције.

Објављена дела: збирке песама *Рехабилитација* (2011), *Казна без злочина* (2012) и измењено и допуњено издање (2014). Монографије: *Сјећања на Боју Гашић Иветић* (2011), *Трагом братства Иветић* (2014), *Родослов - Иветићи из Пеуља* (2014). Песме је објављивао у зборницима СКОР-а и других књижевних клубова.

Пише предговоре и рецензије. Заменик је председника Савеза књижевника у отаџбини и расејању.

Живи у Футогу.

КОД ЈОВАНА

Јовану Михајилу

Пре неког дана
био сам код Јована.
Код Јована,
код земљака,
код рођака!

Код Јована,
гдје те од срца служе,
гдје је музеј „Двије руже”,
гдје је Динара и пјесма ова,
гдје је ружа вјетрова!

У његовом музеју бити,
слушати тог боема
и с њим помало пити,
то права је поема!

Видјех четири 'иљаде експоната,
видјех ношњу сваког свата,
видјех опрему црног ата
и безброј разног алата!

Видјех кубуру
и војничку чутуру!
Видјех окићену пљоску
и фигуре у воску!

Видјех књиге разне,
ал' нигдје полице празне!
Видјех слике безбројне,
видјех успомене бројне!

Видјех рођаке своје
и коцку тетке Боје!
Видјех гусле и фруле пастирске,
видјех опанке наше сеоске.

На зидовима слике, позната лица,
а испод неколико потковица.
Ту је стара пегла на пару
и она на шаторском жару!

Ту је камен са сваког пута,
ту су зуби мамута,
и бизона рогови,
народне ношње стогови!

Видјех разне новчиће
и дрвене коњиће,
још мање ножиће
и украсе од сиће.

Не могу све побројати,
ни списак дати.
А ти се, земљаче, сети.
'Оди, то мораш видјети!

Јоване,
земљаче,
рођаче,
нек ти је сретно.
Живио музеј Етно!

Марија Леонида Лесен, **Один**, 2015.

МИЉАНА ИГЊАТОВИЋ-КНЕЖЕВИЋ, Ниш

Рођена је 1952.године у Пироту. Завршила је Филозофски факултет у Нишу, где живи и ствара.

Председник је СКОР Огранка у Нишу.

Објавила је збирке песама: *Градови са оне стране пута*, *Верижњача за душу*, *Разломљена времена* и *Бубамара*, збирке песама за децу: *Сви смо деца* и *Најлепше доба*, као и романе *Игра судњег дана* и *Време после времена*.

ВЕНАЦ ОД ЈАВЕ И СНОВА

Под овим звезданим небом без облачка што плови,
док ми Тиресија тихо судбину препричава,
док Орфејева харфа свира и никад не спава,
ту се преплићу песме, приче, јава и снови.

Под овим сјајним небом од звездане прашине,
слушам лишће што ветар поноћни помера лако,
и чини ми се да је све у животу прошло тек тако
између вриска зоре и мука тешке тмине.

Векови тако се нижу, вечност је конач од свиле,
к'о бројаница коју веже божанска сребрна струна,
лепет крила Пегаза, прамен златнога руна
и мокри траг у трави зелене језерске виле.

И све је само песма ил' прича што плете слова,
реч што се ко искра рађа кад шапуће је неко,
чежња потајна, тиха, за нечим што је далеко,
та књига написана ко венац од душе и снова.

МИОДРАГ ТОМИЋ, Божињевац

Рођен је у селу Трејак, општина Бујановац 1953. године. Пише дечју, родољубиву, љубавну, завичајну и примењену поезију.

Објавио је збирку песама за децу *Враголије, чаролије* (2014). Објављивао је песме у многим зборницима радова. За песму *Тврђ је Србин, само знај* добио је трећу награду на Међународном конкурс Удружења српских књижевника у Љубљани у новембру 2015. године.

Активан је члан Друштва за очување културно-историјских вредности Срба „Записи“ у Бујановцу од његовог оснивања. Са породицом живи у селу Божињевцу у општини Бујановац.

КРОЗ ПЕСМУ

Прелепа дамо,
Ушла си у моју песму
Тихо, полако, бојажљиво
Да ни једном стиху
Не пореметиш мелодику.

Нечујно су пружила руку
Да ме поведеш негде
Далеко од туге,
Од свакодневице,
Где се сузе купају
Док кише падају.

Шетала си лебдећи
Словима моје песме
Очима светлећи,
Косом милујући,
Срцем си на сваку строфу
Печат ставила,
А душом ткала ћилим
По коме ме водиш
Ка осмеху и срећи!
И, да знаш, стварно си
Требала ући
У моју песму.

МИРЈАНА ЂАПО, дистрикт Брчко

Рођена је 1950.године у Смедереву. Завршила је Филолошки факултет у Београду.

Објављена дела: збирке поезије *У бунилу*; *Тумарање по егу*; *Графити по засторима душе*; збирка прича *Клупа за тиху рају*; романи *Елисион* и *Сећање - наслеђе прошлости*; приче за децу *Пут у средиште бајке* и *Лепе и ружне речи*; књиге афоризама *Таласање по сувом* и *И ви сте ту*.

Добитница је више престижних награда и признања. Заступљена у многим антологијама и заједничким збиркама. Превођена је на више језика. Носилац је Златне значке Културно просветне заједнице Србије и члан Удружења књижевника Србије.

Живи у Брчком као професор у пензији.

РАЂАЊЕ ПЕСМЕ

Не може се лако родити песма.
Није то чесма,
па пустиш воду да потече,
заграбиш по мери жедних усана.
Слободу избора и она тражи
да тажи жеђ, а остане свежа и своја
за себе и један који се стихом лече.

Не може се лако створити рима.
Није то гитара
па штимаш жице да се сложе,
затегнеш по мери нотних шаблона.
Слободи избора и она тежи,
да буде слободна, а опет везана
за мисли и емоције које се множе.

Не може се на силу стварати лепота.
Није то папир,
па шараш мисли да буду слика,
испишеш по мери властитог слуха.
Слободи узлета лепота стреми,
да буде изнад, а опет приземна
за око и душу свих поклоника.

МИРЈАНА Мирча ЦВЕТКОВИЋ, Смедерево

Рођена је 1946.године у Београду.

Објавила је збирку поезије *Звуци из недара* и збирку поезије за децу *Мудролије*. Заступљена је у заједничким збиркама Међународног удружења књижевних и ликовних стваралаца *Стихом говорим*.

Члан је Књижевног клуба Смедерево, Међународног удружења књижевних и ликовних стваралаца *Стихом говорим*.

Живи и ствара у Смедереву.

БАЈАЛИЦА

(по узору на народне)

У гору, у воду, у тмину, у камен!
Иди баксузу у рупу без дна!
Огњем те палим, димом те гушим,
нек црни урок само то зна.
Вежем ти путеве у сто чворова,
нема те више, кам ти о главу!
Ни петла да чујеш, ни зору да видиш!
Не дам ти душу! Отерах страву!
Црне ти очи, још црња душа,
нек ти се врати, нек ти се суди!
Уроку, бежи! Траг ти не оста!
Име ти заборав, па такав буди!

МИРЈАНА СОКОЛОВИЋ, Стара Пазова

Рођена је 31.05.1959. године у Старој Пазови.

Објављене књиге: *Искрења Душе* (2003), збирка поезије *Старимо с љубављу - Приручник за добре суседе* (2005), приручник за едукацију волонтера за рад са старим људима и професионалаца који се баве унапређењем волонтеризма. Од 2004 до данас учествовала на бројним конкурсима, добитница награда и признања, те заступљена у зборницима.

Живи и ствара у Старој Пазови.

ПЕСМА БЕЗ КРАЈА

Ово је песма без краја
Самоникле речи по њој теку
Песма је
А личи на реку
Сви снегови за њом жуде
И све кише
Набујаће, излиће се
Сливати се, мирно тећи
Сведочиће, недорећи!

Ово је песма без краја
Године је призивале
Песма - река без обале
Све долине да састави
И све горе
Навираће, таласаће
Жуборити, застајеће
Небо ли је или море?

Ово је песма без краја
Песма река, мир, успомена
У плавет Дунава кришом обојена
У страст живота, људи
Завичаја
Река без краја, песма без риме
Зов сновиђења, свемоћ тишине
Игра речи, сенки
Таме и одсјаја
Срце је пише, рука речи спаја
И тече река - песма без краја.

МИРОСЛАВ Мишел БОЛТРЕС, Смедерево

Рођен је 1966.године у уметнички утврђеном Граду Смедереву. Пише класичну поезију, хаику, рубаије, кратке приче и записе и афоризме. Фрагментарно превођен на више страних језика. Заступљен у бројним зборницима и присутан на бројним песничким манифестацијама. Почаствован са више књижевних награда и признања. Утемељивач је међународне књижевне манифестације „Деспотова заклетва” у Смедереву од 2014.године.

Објављене збирке песама: *365 хаику песама за добар дан и лаку ноћ* (2011), *Крик* (2015) и *Благост божијег гнезда* (2015).

Члан је СКОР и председник Огранка Смедерево. Члан је многих књижевних клубова и удружења, а један је од оснивача и председник Уметничког клуба Расковник, Смедерево.

Данас живи, пише и ствара у Смедереву.

ОДЛАЗАК ПЕСНИКА

На обали старог језера, у сенци зеленог јасена,
на обали где сунце залази, на обали где месец излази,
једна хумка и злаћани крст, ту почива већ многа лета
један песник млад...

Прича каже да је умро чудно, то што покуша беше одвећ лудо,
шетао се ноћима покрај језера, дуго у заносу корачао...

Многи га питали шта је тражио, казивао је да је стихове смишљао,
но, ноћи једне месец је тек бледо сијао и сребрно се
на језеру огледао а он, песник, беше млад,
само песнику сличан...

Корачао је и те ноћи у заносу познатом само њему
и загледан беше у тамно језеро и у сребрну куглу месечеву,
зажеле у трену да пољуби месец, да му удахне нови, поетски сјај,
у несмотрности својој нагнуо се исувише над њим
и успео да га дотакне уснама, ал' трена тог изгуби равнотежу,
паде у језеро и разби месечеву куглу сребрну,
и нестаде брзо и безгласно у мастиљавој води,
оста само малени вир и његов црни шешир.

На месту где је пао, изгубио живот тако млад,
месец брзо нови мозаик састави - нема више песника...

Само једна хумка крај језера и злаћани крст на њој,
на обали где сунце залази, на обали где месец излази
у сенци зеленог јасена, на обали старог језера...

МИРОСЛАВА Мира ЦВЕТКОВИЋ, Смедерево

Рођена је 1938. године у Нишу. Објавила је психолошко-методички приручник Пет лаких колажа (2001) и две збирке песама: Некако с јесени (2009) и Колаж од светла и сенки (2013).

Живи и ствара у Смедереву.

ЧЕКАМ ЈЕДНУ ПЕСМУ

Где год да идем
Носим у себи скривену
У неизговореним речима заточену
Једну песму.

Неведљивим мостом
Она ме везује са песницима
Са којима делим крпиче
Од чистог сна.

Чекам је да тихо,
На прстима дошета,
У лелујавој измаглици лета
И упредем у плетиво речи.

Можда дође са ветром
И гитаром,
Опустелом улицом старом
Па да је не препознам.

Где се скрива та песма,
Коју ми срце шапуће?
Ако се напрегнем да је боље чујем
Бојим се нестаће...

НАДА МАЛЕК, Панчево

Нада Малек је рођена 1950.године у Српској Црњи.

Завршила је хемију, али је углавном радила као библиотекар у Фабрици сијалица „Тесла“ - Панчево.

Објавила је пет књига. За своје кратке приче, награђивана је више пута. Приче је објављивала у многим часописима и зборницима.

Члан је Удружења књижевника Србије - Београд и Удружења „Прота Васа Живковић“ - Панчево.

КАД СТАРОСТ ДОЂЕ

Данима имам једну жељу. Хоћу да одем код своје ујне у Долово, у Геронтолошки дом. Идем да видим своју Аку. Тако смо је у породици сви звали, док смо били мали. Дан је био несносно врућ за фебруар. Али кад ја нешто решим, ту нема ни померања ни промена. Друштво и помоћ правила ми је најбоља другарица, јер јој родбина живи у Долову.

Већ неколико година и сама осећам промену, ни ја више нисам оно што сам била - брза, пуна воље да свугде стигнем и све урадим. Сада се све свело на - ако будем могла, ако будем имала времена, а до скоро сам мислила да се то мени никада неће десити. А ето, та старост полако стиже.

Дуго сам размишљала како ли је мојој Аки. Имала је она богат живот, пуно обавеза: децу, унуче и праунуче. Била је стално у гужви, а сада је издвојена, сама, без обавеза и одговорности. Није се то десило само њој, дешава се то многим људима кад старост дође. Ја сада пишем о мојој Аки, њу волим и увек сам је волела. Имала сам само три године кад је ујак довео из Ченте у Башаид и ми смо се одмах заволеле. А и ујна је тада била јако млада. Данас сам кренула да обиђем једну прабаку, а још се увек сећам каква је била када је била млада.

Аутобус је брзо стигао до Долова, а станица је до Геронтолошког центра прилично далеко. Нисам се најавила да долазим, хтела сам да изненадим своју ујну. Дом је на самом крају села, закључан. Позвонила сам. Пустила ме је главна медицинска сестра и ја сам се изненадила колико је двориште лепо уређено, дневни боравак исто тако, само је све било необично тихо. Била сам нестрпљива. Чула сам медицинску сестру како каже:

– Хајде, Ђурђевка, пожури, имаш посету!

Из собе је изашла висока, сада витка жена (каже да је пуно ослабила), иако у годинама, лепа, уредне седе косе. Изљубиле смо се. Донела сам јој поклоне, за које она каже да ће их поделити свима,

јер многи немају ко да их обиђе. Седеле смо и причале, сећајући се свега из нашег заједничког живота. Ујна је само понекад застала са реченицом *Не знам шта сам хтела да кажем...* Дом је мали, нема пуно станара, а сви су различити. Телевизор ради, али га нико не гледа. Ту стварно царује старост.

Питам своју Аку како проводи време. Каже:

– Гурнем главу у јастук и ћутим...

А увек је била причљива, насмејана, расположена. Ускоро ће да крене аутобус за Панчево, а да останем и цео дан, нећу променити ништа. Обећала сам сам себи, да ћу ускоро поново доћи.

Улазим у аутобус. Гужва... Млади из Долова иду у Панчево, сигурно у неку од средњих школа... Ја стигла из Српске Црње 1964, године код моје Аке.

Кренула сам у ХТТШ баш из њене куће. Била сам јој подстанар. Прошло је педесет година. Сад је она подстанар у Долову, са својим треношцем који гура испред себе, а ја не могу да се попнем у аутобус. Боле ме ноге. Како је све тако брзо прошло. Лепа је и старост, кажу многи. Мало успорена, без великих жеља, без неких очекивања, само да се пробудиш здрав. Кажем мом Злаји:

– Ака је добро, збринута је, све има...

А мислим:

„Дом је закључан, кревет је једино место које је чека...“

Данас није сунчано, пада киша и дува ветар. Мислим на своју ујну и њену реченицу „Гурнем главу у јастук и ћутим“. Старост може да буде и лепа, кажу! Само да и ја не гурнем главу у јастук и ућутим, кад заиста остарим...

Чујем да се окреће кључ у брави. Стиже мој „плави дечко“. Старићемо ми заједно. Генерација смо... Устајем да га дочекам и пољубим.

ОЛИВЕРА ШЕСТАКОВ, Београд

Рођена је 1963.године у Панчеву.
Дипломирала је на Грађевинском факултету у Београду – одсек хидротехника. Ради као грађевински инжењер у предузећу „ЕНЕРГОПРОЈЕКТ – ВИСОКОГРАДЊА“ у Београду и као судски вештак за област грађевинарства.

Објавила је две збирке песама: *У мом погледу* (2014) и *Моје душе риме* (2015).

Члан је више књижевних удружења и клубова. Објављује поезију у многим домаћим и међународним књижевним часописима и зборницима поезије.

КАКО ПИШЕМ ПЕСМЕ

Не знам зашто је то тако,
али само кад сам тужна
песме пишем лако.

Само кад ме срце боли
теку риме, долазе ми одговори:
*То је тако, јер се воли,
само љубав стихом говори.*

Суза образ кад ми брише,
песма сама себе пише.
Тишине руке док ме грле,
речи мени саме хрле.

Осмех кад ми краси лице,
прхну риме као птице.
Док ме све на свету дира,
душа кад ми нема мира,
само стих ће и мелем од речи,
сваку болну рану да излечи.

ПРЕДРАГ ЛАЗАРОВ, Шид

Рођен је 1962.године у Сремској Митровици.
Средњу школу је завршио у Шиду, а правни факултет у Новом Саду.
Ради као правник у Општини Шид.

Објавио је роман *За част небеског отечества* (2012).
Члан је Матице српске и још неколико књижевних клубова. Углавном пише прозу, приче и романе.
Живи и ствара у Шиду.

САБОР АРХАНГЕЛА ГАВРИЛА

Летњи дан, 26.јули,
топло лето народ славу слави,
похитали у манастир у Привиној Глави.

Од памтивека: колима, упрегнутим коњима,
народ долазио, богу се молио.

На лепој Фрушкој гори,
долази народ душу да обнови.
Лепота летњег дана,
са кише мало,
тек толико жегу да расхлади,
скупише се и стари и млади.

Звона звоне, свеће попаљене,
литије изнешене,
камере снимају,
Владику сви чекају.

Кроз шпалир народа

Владика прође,
звона одјекују,
далеко се чују.

Када служба завршена буде,
у салу, позивају људе.

Све столови постављени,
ракијом, вином, соком, киселом водом,
кафом сви су почашћени.

Бела чорба, сарма, печење, прасетина и јагњетина,
хлеба и колача изобилља.

Уз молитве и благослов монаха Гаврила,
манастир је видети милина.

Нове цркве направио,
манастир пуно проширио,
окречио,
лифт уградио,
да лакше буде,
у одаје манастирске да угости људе.

РАДМИЛА МИЛОЈЕВИЋ, Параћин

Рођена је 1947.године у Београду. По занимању је пензионер. Објављене збирке песама: *Завичајна дуга, Нежно таложење времена, 99 песама, Река успомена и Звездано наручје*.

Заступљена је у више од 150 зборника. Поезија јој је превођена на арапски и бугарски језик. Добитница је бројних награда и признања за стваралаштво. Члан је више књижевних клубова и удружења.

Живи и ствара у Параћину.

ДУША ПОЕТЕ

Свилом месечевих зрака предем, нижем стих до стиха...
Појем, као славуј љубим зору,
као сунчев зрачак росу на прозору,
човечанство – родољубљем,
раширених крила роду белу,
ласту кућаницу, а и ласту брегуницу.
Волим живот у идили.
Ослушкујем ветар, дахом шта доноси?
Кроз жице на харфи лепога Орфеја,
прстима трепери, разиграних нота...
Опија ме море, планина и река,
пирина равнице, златни житни клас,
разливени морски вал, топли жал,
топлина дома мога, и са крова шуштање са грања,
у месечев сјај поглед загладан.
Док ноћ се савија и ломи, далеко на брегу, пољима и шумом,
тихо, тихано сјај се слива, пуни груди...
Душа моја – птица сновна,
мисли искре крилатице – стреле сунчане.
Стихом грлим цвет, Сунце, Месец и планету целу.

РАТКО Рале БЕЛИЋ, Суботица

Рођен 1941.године у Трепчи, Косово и Метохија, а прст судбине га је однео у Суботицу где живи и ради од 1963. године.

Писао у младости, али перу се враћа у позним годинама.

Објављена дела: *Док шетам памћења* (2006), *Верујте* (2008). Приредио је књигу преминуле супруге Радмиле *Јецај растанка* (2008) а 2012.године приређује књигу о ствараоцима *Сви сте ви у срцу мом за незаборав*.

Заступљен у антологијама, часописима и откад је прешао сто зборника више их не броји, само уписује.

Члан је и више књижевних клубова. Учествовао на многим књижевним манифестацијама и конкурсима где је добијао награде и признања.

ПЕСМА ЗА НАС ДВОЈЕ

Вуцарам светом два празна ока.

Зурим у лица пролазника.

*Кога да питам, гладан и мокар,
зашто се нисмо срели никад?*

Мирослав Мика Антић

Плаче небо. Суза немио поток.

Кораци тешки жудње са истока.

Јауком врцају туге мисли, док:

Вуцарам светом два празна ока.

У ходу незнађа, у грчу и болу
мрена. Небосвод мрачна слика.

У каквом ли сам то колу?

Зурим у лица пролазника.

Куда? Докле? Где ли је пут?

Ко ли је наших живота сликар?

Крик! Дланова празних слут.

Кога да питам, гладан и мокар.

А ти, рођена тамо негде у сјају.

Да л` сањаш ил` ти се привиђам некад?

Питаш ли се? Мисли ли ти знају:

Зашто се нисмо срели никад?

РУЖЕНА КРАЋИЦА, Падина

Рођена је 1948.године у Белом Блату код Зрењанина.

Завршила је филозофски факултет, смер српскохрватски језик и југословенске књижевности. Писањем се бави од студентских дана, пише на српском и на словачком језику – поезију за одрасле и за децу и кратке приче. Бави се и новинарством.

Објавила је две књиге поезије на словачком језику *Разбијени снови* (2006) и *Претрчимо испод дуге* (2010).

Заступљена је у многим зборницима. Неке песме и приче су награђиване.

Живи и ствара у Падини код Панчева.

МОЈА ПЕСМА

Укрштају се путеви – путоказа нема,
приморани смо да лутамо,
а у лутању каткад превари нас тама,
има нечег циганског у нама,
све данас за нас јесте и није као јуче,
одлазак стално у нама прикривен дрема.
Кад туга угнезди се на дну срца
ми више не припадамо као првобитно себи.
Умртвљени су инстинкти, не говоре чула,
слутња дрхтај, по дрхтају песма,
саткана од речи, али и од несна.
Некад ми се чини да су то у мени
замршене мисли, завађене речи,
а други пут да се гласови буне,
што ће бити приморани неумитно
пре рађања да се примире
у згласју других гласова.
Како да се спречи да речи
не постану погрешне, грешне,
не мора се говор започети
увек игром истом,
сачекаћу док биће песме
само еруптивно прозбори
и заромори, ромори и ромори.

САВКА КОЗИЋ, Беочин

Рођена је 1946.године у Полоју код Босанског Брода, Република Српска.

Пише савремену, хаику и поезију за децу и прозу. Радове је објављивала у бројним зборницима и часописима, а хаику поезија је превођена на руски језик. Више пута је похваљивана и награђивана за песме.

Објавила је збирку песама *Пут* (2012).

Члан је СКОР, КК „Бриле“ Беочин и друштва „др Сениша Божовић“.

Живи и ствара у Беочину.

ХТЕЊЕ

Хтела сам разум у бездан отерати,
души наредит да из груди лети!
Срце замолит да престане шушкати,
рукама рећи да другог грле,
очи затворити да све не гледају,
хтела сам, много сам хтела!

Разум рече: *С Фениксом ћу доћи.*
Без мене си нико – ништа, душа шапуће.
Срце казује: *Лепота је за двоје куцати!*
При помисли на другог скамене се руке,
а очи, очи ти лик у различак ставише,

ЉУБАВИ МОЈА!

СВЕТЛАНА ТОДОРОВИЋ, Београд

По занимању је сурдоаудиолог, запослена у К.Ц. Србије.

Објављена дела: *Приче у сликама - бр.1, 2, 3* (2004), *Играм се и учим* – радни листићи (2009), збирке песама: *На граници пола века* (2010), *Моје име је светлост* (2015), *Да ли волим што сам мали* – песмице за децу (2011), *Програм рехабилитације* – електронско издање на ДВД (2012).

Учесница је бројних домаћих и међународних такмичења, при чему је више пута награђивана. Песме је објављивала у бројним заједничким збиркама песама на међународним и домаћим конкурсима.

Живи и ствара у Београду.

ПЕСНИКУ

Ти песниче! Ти, речи с' љубављу везеш,
златним концем у строфе их вежеш.
Све до једне песме ушушкаваш,
брижно дотерујеш, улешаваш.

Из срца пишеш о чему све сиваш.
Сваки је стих драгуљ што блиста.
Риме и стихове слажеш,
а имаш вала шта и да кажеш.

Понеку сањарску, снену,
са нама поделиш, сетну и тужну.
Песмом бол болујеш, живе ране дираш.
Твоје љубави и боли кроз њих живе.

Буран живот изнедри неку веселу, боемску,
пијану и блудну, страсну и мазну.
Песмом завичајном
корена се носталгично сећаш.

Сатиричном песмом свима се ругаш.
Патриотском свој народ љубиш.
Родољубивом домовини служиш,
ал' за њу више нећеш главу да губиш.

К'о гудало затегнуту жицу,
речи песме и наше срце дирне.
Оно затрепери, зацвили и суза крене.
Понекад полети, стигне у лету птицу,
па се нека сета у груди угнезди.

Марија Леонида Лесен, *Мајка Ева*, 2016.

СЛАВИЦА НИЋИФОРОВИЋ-ВЕСЕЛИНОВИЋ, Раковац

Рођена је 1961.године у Раковцу.
Школовала се у Новом Саду, у Високој школи струковних студија за образовање васпитача. Ради у предшколској установи „Радосно детињство“, Нови Сад, у Лединцима.

Објавила је збирку песама *Моја улица калдрмисана* (2012).
Песме објављује у заједничким збиркама Књижевног клуба КУД „Бриле“ Беочин.

Живи и ствара у Раковцу.

ПЕСМА МРТВОМ ПЕСНИКУ

Живели су пре мене,
и нестајали међу травама,
ожалио их ветар
и по која кап кише.

Сетим их се
и док моје потпетице
одјекују тротоарима
у улици са њиховим именом...

У ноћи
звиждим успаванке,
и бирам звезду сваком.
Можда ти песници
никад нису ни мислили као ја,
али су име моје
још давно пре мог рођења
у своје песме уписали.

Црно мастило
није проплакало,
али га ни суза не брише,
а још увек се
кад боли срце умире.

СЛОБОДАН Бели САВИЋ, Шабац

Рођен је 1939.године у Блажијевићима, општина Скелани, БиХ, данашња Република Српска.

По занимању је пензионер Југословенске ратне морнарице. Писањем је почео да се бави седамдесетих година прошлог века, али интензивно тек 2008.године, када је крај поточића у Бањи Ковиљачи први пут успео мисли и осећања да пренесе на папир.

Објавио је збирке песама: *Јецјај Дрине* (2010), *Живот је чудо* (2012) и *Моје песме, моји снови* (2013).

Живи и ствара у Вукошићу.

БЕЛИ ГОЛУБЕ

У предвечерје октобарског дана
полете бели голуб
на пут страве и ужаса.
Не зна шта ће га у ране јутарње сате снаћи
када из дома свог полети,
да ће га на хрватском аутопуту
покосити црна муња.
Можда се никад сазнати неће
одакле она дође и ко је и зашто прекинуо лет
голуба белог Тоше Проеског,
песника са душом дечачком.
Његова песма и данас
кроз снове као бели анђео лети и
вечно подсећа на некадашњи лет
белог голуба, и нашу душу и тело крепи.
Погоди те, Тоше, црна муња,
и сломи ти нежна голубија крила.
Нека те у новом свету
анђели чувају и нек ти сваки опрост дају.
Нама остају твоје песме,
да те се Тоше вечно сећамо
као разиграног
и веселог вечитог дечака.

СНЕЖАНА АЛЕКСИЋ-СТАНОЈЛОВИЋ, Нови Сад

Рођена је 1962.године у Београду.
Снежана као мр проф. разредне наставе, ради и ствара у Новом Саду.
Прозу пише и објављује дуго. Све њене књиге су писане на српском и македонском језику, а *Ораница* садржи и песме на мађарском језику.
Добитница је Међународне награде на „54.Струшким вечерима поезије - 2015“ у Македонији и добитник награде на манифестацији „Реч у речи“, коју додељује Књижевни клуб „Дениција“ при Универзитету у Битоли, Македонија, 2015.године. Песме су јој објављиване и препеване у преко тридесет међународних зборника поезије, у књижевним часописима и летописима. Учесник је многих међународних књижевних фестивала, трибина и песничких маратона.
Објавила збирке песама: *Потражи ме* (1980), *Ода за Орфеја* (2014) и *Ораница* (2016).

ИСПЕВАНА

У океану песама и песника
можда не покрећеш свет,
али засигурно покрећеш светлост, простирућу,
оживљујућу...
Тајанствену снагу из своје рањивости гнездиш...
И без лета висине дотичеш, јер
добро знаш да није птица све што крила има...
Сребрним рукама звездама машеш
и у мимоходу корачаш са Месецом у ноћ,
поносита, своја...
Поруку Христа у оку свом чуваш.
Спознају мудрости , која нам открива
како наши најинтимнији тренуци духовног еротизма
одјекују широм Космоса,
у глувој ноћи тишине,
расцветаваш...
Песмом ослобађаш ветрове,
под твојом кожом давно заробљене...
Из точионице живота
светлост надања стихом точиш,
из бесмисла у смисао...
На длановима носиш дан,
док време бешумно пролази...

СРБА ЂОРЂЕВИЋ, Врање

Рођен је 1949.године у Врању, у радничкој породици. По занимању је био официр ВЈ, а у пензију је отишао у чину потпуковника. Вратио се у свој родни град Врање коме је био одувек привржен и где, за сада, још увек живи и ствара. Осетио је потребу да се свом родном граду који је полако нестајао каквог је памтио, одужи песмама на врањском дијалекту јер и дијалект такође нестаје.

Објавио је: *Песме за Врање и од њега* (2012), *Ете, текна ми тики такој* (2013), *Врањски речовник* (2013), *Пред'ни на т'н'л'к, шпарај време, поитај пол'к* (2014) и *Врањски речовник* - друго допуњено издање (2014).

ЖАЛ

К'д на пролет проц'вти каранфил,
покрај шадрван у башчу твоју,
сабајле к'д слунце искача – искочи!
Из жбуња покрај плот ће запоје билбил.

Не итај - откини китку и задени гу у косу,
пушти да сас тебе замирише т'ј убав цвет,
и послушни како билбил убаво поје сонет;
Нека те протерав жмарци како од ладну росу.

Ако искаш, белким ће разбереш абер сал,
што ти га казује на билбила појање,
одз'рни се салте и нека ти неје жал,

т'ј абер је од југ - откуда Врање:
У срце и душу била си ми дајма - и ноћ и д'н,
с'нуваја сам те - срце ми је препукнало у с'н.

СУЗАНА РУДИЋ, Нови Сад

Рођена је 1996.године у Руми.

Завршила је средњу школу за дизајн у Новом Саду. Студент је Академије уметности, одсек- вајарство.

Објавила је збирку поезије *Време Орхидеја* (2015).

Добитница је треће награде међународног фестивала „Душко Трифуновић“, у категорији „Поезија до тридесет година“ и добитница награде Међународног фестивала „Михајло Ковач“ Кратке приче у категорији до тридесет година.

СРЦЕ ОД ПЛАВОГ САФИРА

Рођена, далеко од свемира у оку земље,
небески таласи су ме обликовали по својој вољи.

Рођена, да пешачим по звезданој стази сазданој
од космичке прашине, у ноћима тишине када рибар ноћи у
облику слова „С“ спушта удице са висине, да ме отме
у кано пустоловини и прими приче давнина у своје наручје.

Не гледајући доле, бројим сазвезђа,
бројим минуте које је на добром, године за један мој корак,
пењући се се уз лествице
које су направљене на дан када сам рођена.
Не знајући да ћу носити тежину на рукама изгубљених,
залуталих душа које плачу сада.
Сузу за испраћај, ни прву, ни последњу пуштам за њих.
У реку постојања - бацам новчић, за музу моју што ми даде да
напишем слово о љубави.
Уз шамаре, корачам даље, босих стопала по месечевом камењу,
поново рођена, са срцем од плавог сафира.

ТАЊА ТРАШЕВИЋ, Ниш

Рођена је 1969.године у Нишу.

Професор је српског језика и књижевности. Бави се писањем поезије, есеја, кратких прича, књижевном критиком и истраживачким темама из области Науке о књижевности.

Објавила је књигу *Гамбит принцезе Атех* (о „Хазарском речнику“ Милорада Павића) (2003), као и бројне напред наведене типове текстова у разним зборницима, часописима и листовима.

Члан је Удружења писаца „Чегар“ у Нишу.

О, РЕЧИ

О, речи,
има ли ишта
лепше и моћније
од тебе?

У почетку си била
само ти. . .
Довољно и увертира
пред велико Божје стварање.

Снага твоја је моћнија
од таласа на океанима
и ерупција на вулканима.

О, речи,
има ли ишта
лепше и моћније
од тебе?

ПОГОВОР

Драги пријатељи и чланови СКОР-а,
У овом предговору, не желим да причам о песницима који су овде објављени, као ни о квалитету њиховог писања. Желим да говорим о самом СКОР-у, јер квалитет песама, се огледа и из квалитета онога ко те песме скупља, и ко скупља те песнике, а то је у овом случају наш драги Савез.

Када сам прије неке две године приступио СКОР-у, био сам млад писац, са тек објављеном књигом, који је желео да мало дубље уђе у свет самих писаца. Годинама пре тога радио сам за једну издавачку кућу као преводилац и уредник, и видео сам свет са те стране, али тек када сам се одважио да напишем први роман, схватио сам да морам да упознам људе који пишу, да постанем један од њих. Иако не верујем у судбину или предодређеност, управо од дана када сам први пут разговарао са Игором Станковићем, око мог приступа Савезу, мој живот је почео да се мења на боље у сваком смислу. Ако ћемо са уметничке стране, СКОР ми је дао ту енергију, тај први корак да се опустим и да се осетим прихваћеним. Помогли су ми да полако кренем да градим своје име у свету књижевности, ја несебично су ми помогли у свему.

Увек ћу се сећати када сам крајем маја прошле године дошао на међународну колонију "Панонски бисери". У првом моменту био сам укочен. Никога осим Игора нисам познавао, желео сам да оставим што бољи утисак, али сам се плашио да не буде погрешан. Али једино што је било погрешно код мене био је мој став. Чланови Савеза су ме прихватили као свог најрођенијег, није им било битно шта сам и ја прозаик а они песници, није било битно шта сам и ја био међу најмлађима. Једна ствар је само била битна ту. Била је то љубав прему књижевности и култури. И диплому коју сам добио тај дан поносно стоји на зиду изнад мог радног стола, и стајаће тамо још дуго времена.

На жалост, све ово време ја због приватних обавеза (које су ишле уз то што ми се живот променио на боље) једноставно нисам стигао ни делић тога да вратим у Савез, и јако ми је жао због тога. За прошли зборник сам написао једну причу, а срамота ме је да кажем, да за овај нисам стигао ни толико. А то ови људи, због своје честитости и доброте заслужују. Јер кад год да је мени нешто требало, они су били уз мене, и за то им свима вечно хвала.

Сада кад погледате овај предговор, може вам бити јасно какви су радови у њему. Код људи као што су људи из нашег Савеза, нема места за лоше ствари. Они имају хладне и паметне главе и добра срца, а кад хладна глава и добро срце направи избор, у том избору нема грешке. Зато само Вам желим да уживате у овоме, а са моје стране, надам се да ћу у наредној години више учествовати у раду Савеза.

Уредник
Иван Бранковић

САДРЖАЈ:

ПРЕДГОВОР	.....	4
БОРКА ДРАГОЉЕВИЋ	.....	6
БРАТИСЛАВ ПЕТРОВИЋ	.....	7
БУДИМИР ФРКА	.....	9
ВАЛЕНТИНА ВУЛИЋ	.....	10
ВЕРА АЛЕКСАНДРИЋ	.....	11
ВЕРА ЦВЕТКОВИЋ	.....	14
ВИОЛЕТА ПЕНИЋ	.....	15
ВОЈИСЛАВ ТРУМПИЋ	.....	16
ГОРДАНА Љ. МИЉКОВИЋ	.....	17
ДРАГИЦА ДОБРИЈЕВИЋ	.....	19
ДРАГИЦА САВИЋ	.....	22
ДУШАН ЂОРЂЕВИЋ	.....	23
ДУШАН ЈОВАНОВИЋ	.....	24
ДУШАН КОВАЧЕВИЋ	.....	25
ЕМИЛИЈА ЖИВКОВИЋ	.....	27
ЗОРКА ЧОРДАШЕВИЋ	.....	28
ИВАН ГАЋИНА	.....	29
ИВАН М. ПЕТРОВИЋ	.....	30
ИГОР СТАНКОВИЋ	.....	31
ЉИЉАНА ГЛИГОРИЈЕВИЋ	.....	32
ЉИЉАНА ФИЈАТ	.....	33
ЉУБИНКА СВЕТОЗАРЕВИЋ	.....	34
ЉУБИША ВОЈИНОВИЋ	.....	38
ЉУБОМИР ГЛИГОРИЋ	.....	39
МАРИЈА ЛЕСЕН	.....	40
МАРИЈА МИЛЕНКОВИЋ	.....	42
МИЛА МАРКОВИЋ	.....	43
МИЛАН ДОБРОВОЉСКИ	.....	44
МИЛЕНА ДРПА	.....	45
МИЛЕТА ТОМИЋ	.....	46
МИЛИЦА СТОЈКОВИЋ	.....	47
МИЛИЈАНА ГОЛУБОВИЋ	.....	48
МИЛОРАД КУЉИЋ	.....	49
МИЛОСАВ Б. ВЛАЈИЋ	.....	50
МИЛОШ ИВЕТИЋ	.....	51
МИЉАНА ИГЊАТОВИЋ КНЕЖЕВИЋ	.....	54
МИОДРАГ ТОМИЋ	.....	55

МИРЈАНА ЂАПО	.....	56
МИРЈАНА ЦВЕТКОВИЋ	.....	57
МИРЈАНА СОКОЛОВИЋ	.....	58
МИРОСЛАВ БОЛТРЕС	.....	59
МИРОСЛАВА ЦВЕТКОВИЋ	.....	60
НАДА МАЛЕК	.....	61
ОЛИВЕРА ШЕСТАКОВ	.....	63
ПРЕДРАГ ЛАЗАРОВ	.....	64
РАДМИЛА МИЛОЈЕВИЋ	.....	66
РАТКО БЕЛИЋ	.....	67
РУЖЕНА КРАЋИЦА	.....	68
САВКА КОЗИЋ	.....	69
СВЕТЛАНА ТОДОРОВИЋ	.....	70
СЛАВИЦА НИЋИФОРОВИЋ- ВЕСЕЛИНОВИЋ	.....	72
СЛОБОДАН САВИЋ	.....	73
СНЕЖАНА АЛЕКСИЋ СТАНОЈЛОВИЋ	.....	74
СРБА ЂОРЂЕВИЋ	.....	75
СУЗАНА РУДИЋ	.....	76
ТАЊА ТРАШЕВИЋ	.....	77
ПОГОВОР	.....	79

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-14(082.2)

821.163.41-32(082.2)

САЗВЕЖЋА 14 : зборник радова [чланова Савеза књижевника у отаџбини и расејању, Нови Сад] / [уредник Иван Бранковић]. - Нови Сад : Савез књижевника у отаџбини и расејању, 2016 (Земун : Горапрес). - 83 стр. : илустр. ; 24 cm

Тираж 300.

ISBN 978-86-7970-128-2

COBISS.SR-ID 309441031